

EJ-POLITIKKEN TIL DEBAT

Fremtidens EU-politik kommer til at være i centrum på Enhedslistens kommende årsmøde, og diskussioner af alt fra klima, integration og arbejdsmarkedspolitik viser, at emnet deler vandene på venstrefløjen.

Tema side 10-23

AKTUEL POLITIK

- 03** Siden sidst
- 04** Nyt fra Folketinget:
 - De uddannelsespolitiske kampe i 2022
- 05** Nyt fra Folketinget:
 - Vi får en handleplan mod racisme
 - Topdirektørens sidste arbejdsdag
 - Mistet tillid til transportministeren
- 06** Enhedslistens stemme bliver afgørende i den næste tids kamp mod øget militarisering
- 08** Klimarådet finder igen regeringens klimainsats utilstrækkelig

RUNDT I Ø-LANDET

- 24** Her er de nye regler for urafstemningen om spidskandidater til Folketinget
- 26** Der er kommet nyt struktur på landskontoret
- 28** Nyt fra SUF: SUF kæmper for billigere boliger
- 29** Nyt fra RGU: Rød-Grøn Ungdom har holdt sit første fysiske landsmøde
- 30** Annoncer og meddelelser
- 32** Kulturstafetten:
 - Venstrefløj uden arbejderklasse

TEMA

- 11** Et årsmøde i EU-politikens tegn
- 12** Enhedslisten skal revidere sin EU-politik. Her er de fire hovedsforslag
- 14** I 1994 slog Enhedslisten igennem. Det skyldtes ikke mindst EU-modstanden
- 16** Hvad laver europaparlamentarikerne i gruppen The Left?
- 18** EU's nye grønne taksonomi vil greenwashe atomkraft og naturgas
- 20** Europæisk mindsteløn: International solidaritet eller gift for den danske model?
- 23** European Left – et europæisk venstrefløjssamarbejde

PUTINS BRUTALE KRIG

Nikolaj Villumsen
Medlem af
EU-parlamentet

» Hver dag, fossile brændstoffer flyder fra Rusland til EU, er vi med til at betale for de bomber, der regner ned over uskyldige civile. Det må stoppe nu.

Putins brutale krig er stadig i gang i Ukraine, og verden er ikke, som den var. På mange punkter bliver den aldrig den samme igen, lige meget hvordan det ender.

Vi oplever lige nu, hvad mange håbede ikke at se igen: rå og brutal krig i Europa. Byer, der bombes, og millioner af mennesker på flugt.

Når vi står overfor sådanne forbrydelser, er det afgørende, at vi alle, i klare og utvetydige vendinger, fordømmer aggressoren Putin og de krigsforbrydelser, hans hær begår. Alle bør være klare i mælet og sige, at det at ty til våben for at flytte grænsepæle aldrig er i orden og aldrig kan accepteres. Udenrigspolitik bør ikke være bøllepolitik.

Samtidigt må vi vise menneskelighed og hjælpe de mange flygtninge – vi bør hjælpe alle flygtninge, uanset hvor de kommer fra, og hvilken hudfarve de har.

Vi må også spørge os selv, hvad Ukraine og ukrainerne har behov for. Her er det ingen hemmelighed, at vi i Enhedslisten har støttet op om at yde al den hjælp, de måtte have behov for. Fra mad og medicin til våben at forsvare sig med mod den invaderende overmagt.

Samtidigt må vi øge presset på Putin, og det kan kun gå for langsomt. Selv om mange sanktioner er blevet indført, mangler det mest åbenlyse stadig:

Danmark og EU bør uden tøven stoppe al import af russiske råstoffer. Så længe vi stadig køber olie, kul, gas, metaller og andet af Rusland, sender vi ikke noget stærkt signal om fordømmelse. Hver dag, fossile brændstoffer flyder fra Rusland til EU, er vi med til at betale for de bomber, der regner ned over uskyldige civile. Det må stoppe nu.

Putin udnytter EU's afhængighed af russisk olie og gas. På trods af årelang snak om både grøn omstilling og energi-uafhængighed har EU, og ikke mindst Tyskland, lukket øjnene og ikke blot

fortsat, men ligefrem øget deres afhængighed af Rusland. Den afhængighed må stoppes for evigt. At den har fået lov at overleve og udvide sig så længe, er en skandale. Det har vi i Enhedslisten påpeget i årevis.

Det at sætte skub på den grønne omstilling er det bedste våben, vi har. Det vil hjælpe os mod de klimaforandringer, der truer os alle, og yde modstand mod alle verdens olie- og gasautokrater.

Sidst men ikke mindst må vi klart afvise dem, der misbruger krigen til kortvarig politisk vinding eller profit. Desværre sker den slags nemlig også, og det er usmageligt og umoralsk. Det gælder, når krigen misbruges til at tale for hovedløs militær oprustning, og når en unødvendig folkeafstemning udskrives.

I Enhedslisten kæmper vi hårdt mod begge dele. ☑

» Sanktionerne hjælper Ukraine. Våben hjælper Ukraine. Men det danske forsvarsforbehold har ingen betydning for Ukraine.

Eva Flyvholm, Udenrigs- og forsvarsordfører i Enhedslisten

Foto: Karina Tengberg

DEN GODE NYHED

Samtykkeloven fyldte et år i januar, og vi kan allerede se positive resultater af den. Loven gør det strafbart at have samleje med en person, som ikke har givet sit samtykke. Antallet af anmeldelser om voldtægt steg fra 1392 i 2020 til 2110 i 2021, mens antallet af sigtelser steg fra 1078 til 1678. Retsordfører for Enhedslisten, Rosa Lund, ser det som et tegn på en positiv udvikling: » Samtykkeloven har indtil videre betydet, at der er kommet flere anmeldelser om voldtægt. Det er en succes, at langt flere nu tør anmelde det overgreb, de har været udsat for. Nu skal de nye enheder i politiet til bekæmpelse af voldtægt i gang, og så tror jeg, vi vil se en kæmpe ændring. Jeg er slet ikke i tvivl om, at samtykkeloven gør en forskel.«

DEN DÅRLIGE NYHED

Klimaforandringerne går hurtigere end forventet. Sådan lyder vurderingen fra FN's klimapanel, som i slutningen af februar kom med sin seneste rapport om klimaforandringerne. Rapporten var desværre endnu engang nedslående læsning. Billedet af klimaforandringernes skadesvirkninger er værre end hidtil antaget. Konsekvenserne kommer til at ramme end hårdere, hurtigere og i større omfang end tidligere vurderet, hvilket vil få konsekvenser for mennesker, dyr, økosystemer og samfund.

Rapporten viser også, hvordan konsekvenserne af klimaforandringerne allerede kan ses i dag med i gennemsnit 20 millioner årlige internt fordrevne som følge af ekstreme vejrhændelser.

SOLIDARITET MED UKRAINE

» Om aftenen den 24. februar inviterede Enhedslisten til en fredelig demonstration mod Ruslands angreb på Ukraine foran den ukrainske ambassade i København. Folk mødte op med tændte lys til sang og taler fra blandt andre Mai Villadsen og den ukrainske ambassadør Mykhailo Vydoynik.

Foto: Maja Andersen

DE UDDANNELSESPOLITISKE KAMPE I 2022

Der sker mange vigtige ting på uddannelsesområdet i 2022, og Enhedslisten kæmper hårdt for at sætte sit aftryk. Forsknings- og uddannelsesordfører Victoria Velasquez giver her et overblik over de vigtigste diskussioner og forhandlinger

NYT FRA FOLKETINGET

Victoria Velasquez, medlem af Folketinget

Forskningsreserveforhandlingerne

Hvert år fordeles flere milliarder i forhandlingerne om forskningsreserven. Et af vores primære fokusområder er at vende den nuværende tendens til, at færre penge gives til fri forskning, mens erhvervslivets interesser plejes mere og mere. Her har Enhedslisten netop fået sat flere vigtige aftryk ved at omfordele midlerne. Vi har fået løftet posterne med midler til fri forskning, forskning i psykiatri, økologiforskning, arktisk forskning, forskning i erhvervsuddannelser og forskning i udsatte og anbragte børn.

Udflytningsaftalen

Enhedslisten gik med i udflytningsaftalen i sommer med ambitionen om at sikre stærke uddannelser i hele landet. Den ambition har vi stadig. Med de udflytnings- og nedlukningsplaner, som uddannelsesinstitutionerne lagde frem i januar, stod det klart, at regeringen ikke var villig til at garantere de fornødne midler til at gennemføre udflytningen forsvarligt. Derfor måtte vi trække en streg i sandet og træde ud af aftalen. Nu er aftalen landet, og det er frustrerende at blive bekræftet i vores bekymringer. Hvis man ikke vil betale, hvad det koster, risikerer man at få discountuddannelser uden for byerne og uddannelseslukninger i byerne. Det vil vi ikke være med til. Vi fortsætter arbejdet for stærke uddannelser i hele landet uden for forligskredsen sammen med studerende og ansatte.

Lærer- og pædagoguddannelsen

Der er kommet anbefalinger til en ny læreruddannelse, og i finansloven for 2022 satte vi penge af til læreruddannelsen. Det er en forligskreds, vi ikke er med i, men som vi arbejder på at blive en del af.

Forligskredsen om pædagoguddannelsen er vi til gengæld med i. Evalueringen af pædagoguddannelsen er blevet offentliggjort, og flere medlemmer fra Enhedslistens uddannelsespolitiske udvalg har meldt sig under fanerne for at hjælpe med forhandlingerne om en progressiv pædagoguddannelse. Der er også på dette område behov for flere midler.

Seksuel chikane på uddannelserne og arbejdsmarkedet

Der er for nyligt indgået en trepartsaftale om initiativer mod seksuel chikane, som vi vil bruge til at presse på for et opgør med seksuel chikane og krænkende

adfærd på uddannelsesinstitutionerne. For nyligt er Københavns Universitet blevet kritiseret for ikke at have en ordentlig struktur for håndtering af klager, efter at 12 personer har klaget over en professors chikanerende adfærd. Selv om flere uddannelsesinstitutioner har taget forholdsregler, er der behov for at gøre mere.

De 45.000 unge uden uddannelse og job

Vi kæmper for et socialistisk samfund, hvor alle har lige muligheder for at leve det liv, de ønsker. Derfor er vi også meget optagede af de tusindvis af unge, der står uden uddannelse og job. Deres sociale problemer kan være meget forskelligartede, og vi fokuserer derfor ud over det uddannelsespolitiske også bredere på psykiske og fysiske helbredsproblemer, såvel som socioøkonomiske udfordringer og fattigdom.

Rekruttering og fastholdelse

Hvis vi skal styrke velfærdssamfundet, indføre minimumsnormeringer og forbedre forholdene for fødende, så får vi brug for det fornødne personale. Det kræver først og fremmest ligeløn, men også bedre uddannelser med flere undervisningstimer, tid til feedback og bedre praktik.

Bliv en del af kampen!

I perlerækken af spændende uddannelsespolitiske kampe venter også arbejdet med at lave et helt nyt optagelsessystem og en ny karakterskala. Dette arbejde sker, ligesom mange af de andre dagsordener, i samarbejde med Enhedslistens uddannelsespolitiske udvalg. Hvis du ønsker at være med, kan du skrive til udvalgets kontaktperson, Rasmus Markussen på rasmus.markussen@gmail.com.

NEJ TIL RACISME OG HAD

ENHEDSLISTEN

VI FÅR EN HANDLEPLAN MOD RACISME

I Enhedslisten har vi altid kæmpet aktivt mod racisme og diskrimination. Nu har vi fået Socialdemokratiet med på, at der skal udarbejdes en handleplan mod racisme

NYT FRA FOLKETINGET

Trine Simmel, Rød+Grøn

Vi har alt for ofte set, at den tiltagende fjendske tale – blandt andet fra politikere på Christiansborg – har været med til at legitimere hadsk tale om mennesker udelukkende på baggrund af, hvem de

er født som. Der skrives voldsomme, racistiske kommentarer på Facebook, minoritetspersoner overfuses verbalt i det offentlige rum, og nogle mennesker udsættes for voldelige overfald udelukkende på baggrund af deres hudfarve, køn, etnicitet, seksualitet, handicap, religion og kønsidentitet.

Når handleplanen er blevet lavet, må den ikke bare blive til et stykke papir, der samler støv i en skuffe. Den skal realiseres, og der skal handling bag ordene! Heldigvis er handleplanen ikke det eneste, vi har fået igennem på området de seneste år. I politiforliget fra 2020 fik vi afsat midler til særskilt

uddannelse af betjente i netop hadforbrydelser. I 2021 blev det endeligt vedtaget, at en person kan dømmes for en hadforbrydelse, selv om det kun udgør en del af motivet for forbrydelsen. I forbindelse med finanslovsforhandlingerne sidste år fik vi afsat lige over otte millioner kroner årligt til tiltag, der skal være med til at bekæmpe diskrimination og hadforbrydelser.

Det har ikke været nemt at sikre handleplanen eller de andre initiativer, men det er vigtige skridt på vejen i kampen mod racisme og diskrimination. En vej, som desværre stadig er lang. 📌

 NYT FRA FOLKETINGET

TOPDIREKTØRENE SIDSTE ARBEJDS DAG

Den 9. januar var topdirektørernes sidste arbejdsdag i 2022. Det var dagen, hvor man som direktør i en af de 25 store virksomheder på Børsen i Danmark kunne gå på juleferie, hvis man kan leve med 'kun' at tjene det samme, som en gennemsnitsdansker tjener på et helt år.

I toppen af vores samfund lever nogle mennesker i ekstrem luksus. Samtidig er der titusindvis af børn, der lever i fattigdom. Det er hamrende uretfærdigt, og det kan og skal laves om. 📌

MISTET TILLID TIL TRANSPORTMINISTEREN

I februar meddelte vi, at vi ikke længere havde tillid til daværende transportminister Benny Engelbrecht. Det gjorde vi, fordi han ikke havde talt sandt og havde tilbageholdt centrale tal for CO2-udledninger i forhandlingerne om infrastruktaftalen.

For os er det vigtigt at holde principperne i hævd. Vi skal kunne stole på den information, vi får fra ministerierne, og vi skal kunne stole på, at regeringen ikke holder vigtig viden skjult. Ellers bliver det os allesammen og klimaet, der taber. 📌

AMERIKANSKE TROPPER PÅ DANSK JORD

Regeringen har indledt forhandlinger med USA om et nyt forsvarssamarbejde. Aftalen vil medføre øget militær oprustning og kan betyde, at amerikanske tropper og materiel kan placeres i Danmark. De vil få en særlig status, så de ikke er underlagt danske myndigheder og dansk lov.

Vi er imod en sådan aftale i en tid, hvor der er brug for det stik modsatte af militær oprustning. Det er ikke i vores interesse, og det går for langt i afgivelsen af dansk suverænitæt. 📌

ENHEDSLISTENS STEMME BLIVER AFGØRENDE I DEN KOMMENDE TIDS KAMP MOD ØGET MILITARISERING

Ruslands invasion af Ukraine kalder på akut handling og fordømmelse. Samtidig kæmper Enhedslisten imod en hovedløs oprustning og afskaffelsen af forsvarsforbeholdet

Leila Stockmarr, international rådgiver og folketingskandidat

Freden i Europa er brudt. Der er krig på vores kontinent. Putin har invaderet Ukraine, fører lige nu en voldsom angrebskrig mod den ukrainske befolkning og begår tydelige krigsforbrydelser ved målrettet at gå efter civile mål.

Enhedslisten står fuldt og helt på den ukrainske befolknings side i dens kamp mod den russiske invasionsstyrke. Vi har på det kraftigste fordømt Putins invasion, krævet et stop for krigshandlingerne og krævet, at alle russiske tropper trækkes ud af Ukraine. Invasionen er en krænkelse af folkeretten og det ukrainske folks ret til suverænitet og selvbestemmelse.

Invasionen kalder på akut handling, men også på refleksion og besindighed. Den balance har vi gjort alt for at værne om i en turbulent og svær tid. Som parti er vi blevet sat i en række svære dilemmaer om brug af militære midler og sanktioner. Samlet set er vi også blevet bekræftet i, at vores mangeårige politik for at fremme europæisk uafhængighed af russisk energi og tage afstand fra Putins despotiske magtmisbrug har været helt rigtig.

Enhedslisten presser på

Vi står nu overfor en fremtid med mange ubekendte, en folkeafstemning og en test af vores udenrigspolitiske principper på en virkelighed, som på mange måder er ny, og som uden tvivl vil definere dansk og international politik de næste år frem.

Enhedslisten har i lang tid talt for sanktioner mod Putin og hans økonomiske elite. Særligt har vi i mere end ti år både i Danmark og EU arbejdet for at stoppe de to gasrørledninger, som transporterer klimaskadelig, russisk gas til Europa. Det er helt afgørende, at vi sætter alt ind for at gøre os uafhængige af russisk gas. Så længe Danmark og Europa køber russisk energi, er vi med til at hælde milliarder ned i Putins krigskasse. I lyset af invasionen har vi derfor arbejdet for at få strammet sanktionerne yderligere på en række områder.

» Det er helt afgørende, at vi bakker aktivt op om den russiske opposition og de civile modstandskræfter, som sætter deres personlige frihed og fremtid på spil.

Vi har fra invasionens start opfordret til, at Rusland blev ekskluderet fra det internationale pengetransaktionssystem SWIFT. Vi opfordrede tidligt regeringen til at lukke det danske luftrum for både private og kommercielle russiske fly, og vi presser stadig ihærdigt på for at få lukket både danske og europæiske havne for russiske skibe. Derudover gransker vi den danske finansielle infrastruktur for russiske formuer, investeringer og samarbejder, som vi vil have stoppet eller fastfrosset.

Det er klart, at det helt store slag handler om energi, fordi det vedrører så massive summer og i så høj grad kommer til at påvirke os selv i Europa. Vi skal gøre alt for at undgå at accelerere energifattigdom i Europa, men vi er samtidig akut bevidste om, at den konsensus, der vinder frem i forhold til energiuafhængighed, skal bruges til at fremme klimadagsordenen.

Vi skal ramme den russiske elite

Det er altid vigtigt at huske, at sanktioner har en pris for befolkningen i de sanktionerede lande. Det ved vi fra Iran og Irak. Vi skal derfor løbende tage stilling til sanktionernes effekt på den almindelige russer, og det er vigtigt i videst muligt omfang er målrettede sanktionerne mod dem den økonomisk-politiske elite. Den forvrængede russiske statskapitalisme er jo netop sådan indrettet, at få oligarker tæt på magten i Kreml sidder tungt på den russiske økonomi og har direkte adgang til politisk indflydelse.

Enhedslistens hovedbestyrelse stemte i slutningen af februar 'ja' til at sende våben til det ukrainske forsvars modstandskamp mod den russiske invasion. Ukrainerne er blevet påtvunget en krig fra en imperialistisk stormagt, og i sådan en situation er modstandskamp legitim. Ukrainerne har selv bedt om militær støtte, og vi kan nu se, hvordan de kæmper for deres land og for hinanden.

Vi ønsker ikke en farlig og milliarddyr oprustning, som vil binde Danmark til en langt mere militaristisk kurs de næste mange år frem på bekostning af vores helt nødvendige klimaindsats og løft af velfærden.

Vi har som et af de eneste partier stemt nej til at bidrage til NATO-oprustning i Baltikum. I vores optik er der milevid forskel mellem at støtte Ukraine militært og at opruste i regi af NATO. En eventuel militær konfrontation mellem NATO og Rusland ville have helt uoverskuelige konsekvenser for os alle og indebære risikoen for atomkrig.

Støt den russiske opposition

Mens bomberne regner ned over Ukraine, er det meget usikkert, hvor moden den igangværende forhandlingsproces er, og om man overhovedet kan stole på Ruslands udmeldinger. Ethvert vindue for at forhandle løsninger i denne desperate situation skal afsøges. Det er den eneste måde, freden kan vindes på.

I vores iver efter at fordømme Rusland og lade Putin mærke prisen for krigen må vi ikke glemme, at mange russere ikke ser krigen som deres krig. Det er helt afgørende, at vi bakker aktivt op om den russiske opposition og de civile modstandskræfter, som sætter deres personlige frihed og fremtid på spil. Som følge af invasionen har styret i Kreml vedtaget love, som strammer grebet om de frie medier og skærper straffen for kritikere, som spreder 'misinformation' – altså kritik og op-

lysninger om krigen i Ukraine.

Enhedslisten støtter fredsaktivister i Rusland, Ukraine og andre steder, der modsætter sig Putins krig. Flere kommunalrødder har allerede rettet henvendelser til deres forvaltninger for at få stoppet eventuelt økonomisk engagement med Rusland. Det er stærkt. Vi skal blive ved med at organisere og bakke op om aktioner imod Ruslands invasion, støtte indsamlinger til nødhjælp og lave solidaritetsevents med den ukrainske befolkning.

Nej tak til militarisering

Som reaktion på krigen har regeringen og en række andre partier nu lanceret en stor aftale om oprustning af forsvaret til to procent af BNP og udskrevet folkeafstemning om forsvarsforbeholdet den 1. juni. Vi siger klart nej til begge dele. Vi ønsker ikke en farlig og milliarddyr oprustning, som vil binde Danmark til en langt mere militaristisk kurs de næste mange år på bekostning af vores helt nødvendige klimaindsats og løft af velfærden. Vi ønsker bestemt heller ikke en uigennemtænkt og tidspresset afskaffelse af forbeholdet, som delagtiggør Danmarks i EU's militære planer ude i verden.

Regeringen har også brugt anledningen til at lancere planen om en ny forsvarsaftale med USA, som vil åbne døren for amerikanske soldater på dansk jord. Det er vi lodret imod. Den potentielle suverænitetsafgivelse er et nybrud af meget alvorlig, principiel karakter. Vores suverænitet – altså vores mulighed for selv at bestemme og styre, hvordan vores territorium forvaltes – er en grundpræmis for at føre demokratisk udenrigspolitik. Forsvarsaftalen gør Danmark til en brik i en stormagtsrivalisering, som vi på ingen måde har interesse i at være en del af. Se blot på det farlige konfliktpotentialer, der ligger

i Arktis, og som kun vil tage til med klimakrisens indvirkning på kampen om råstoffer.

Der er brug for Enhedslisten til at skille skidt fra kanel, tale imod den massive militarisering og holde fokus på Ukraine og en politisk løsning på krigen. De næste måneder bliver Enhedslistens stemme helt afgørende.

Flere kommunalrødder har allerede rettet henvendelser til deres forvaltninger for at få stoppet eventuelt økonomisk engagement med Rusland. Det er stærkt.

KLIMARÅDET FINDER IGEN REGERINGENS KLIMAINDSATS UTILSTRÆKKELIG

Dagen efter Rusland invaderede Ukraine, udkom klimarådet med sin årlige statusrapport. På trods af Mette Frederiksen's påstand om at være nået halvvejs med den grønne omstilling, kritiserede rapporten endnu engang regeringens klimaindsats

KLIMA

Trine Simmel, Rød+Grøn

Ifølge Klimaloven skal Danmark i 2030 – om mindre end otte år – have reduceret sit udslip af drivhusgasser med 70 procent i forhold til i 1990. Derudover er hensigten med loven, at Danmark skal være et klimaneutralt samfund senest i 2050. Klimarådet, som består af en række uafhængige eksperter og skal agere 'uafhængig vagthund', har til opgave årligt at vurdere, om regeringens klimaindsats anskueliggør, at man vil nå 70-procentsmålsætningen i 2030.

Selv om reduktionsmålene på 70 procent i 2030 og klimaneutralitet i senest 2050 bliver fremlagt som »et af verdens mest ambitiøse klimamål«, peger tidligere beregninger fra Klimarådet på, at målene ikke er mere ambitiøse end nødvendigt. Målene svarer nemlig nogenlunde til, hvad der skal til, hvis Danmark skal levere sit bidrag til at begrænse den globale temperaturstigning til 1,5 grader.

Statsminister Mette Frederiksen, roste i sin tale til Folketingets åbning regeringens indsats og sagde, at »på bare to år er vi nået næsten halvdelen af vejen«. På trods af de fine ord fra statsministeren, var der kritik af regeringens indsats at spore i Klimarådets statusrapport fra 2022: »Trods betydelig fremdrift vurderer Klimarådet samlet set, at regeringens klimaindsats endnu ikke anskueliggør, at 70-procentsmålet i 2030 nås«.

Klimarådet skriver, at der siden 2020 er lavet aftaler, som tilsammen har reduceret ti millioner ton 'CO₂e' (CO₂e er alle drivhusgasser omregnet til CO₂-ækvivalenter) fra reduktionsbehovet. Men rådet understreger, at der stadig udestår et reduktionsbehov i 2030 på ti millioner ton CO₂e.

Klimarådets forslag til tiltag

Klimarådet kom i rapporten også med konkrete anbefalinger til, hvordan Folketinget kan nå reduktionsmålet i 2030 og klimaneutralitet i senest 2050. Disse anbefalinger består i at indføre en generel og ensartet afgift på udledning af drivhusgasser, som også omfatter landbruget, at skruer op for både sol- og landvindprojekter og at udnytte Power-to-X-teknologi i et omfang, så

Danmarks egen produktion af grøn energi kan følge med (Power-to-X er en teknologi, som kan omdanne elektricitet til grønne brændstoffer, men det kræver store mængder energi, hvilket skaber risikoen for at vi kommer til at bruge sort strøm til at producere grønt brændstof).

Derudover anbefaler klimarådet, at Danmark i planlægningen af klimaindsatsen frem mod 2050 tager ansvar for den del af international skibs- og luftfart, der udgår fra danske havne og lufthavne. Lige nu opgøres udledningerne for alle lande territorielt baseret, hvilket betyder, at udledninger fra udenrigsskibs- og luftfart fra danske havne og lufthavne ikke tælles med i det danske klimaregnskab. Det virker dog ikke til, at regeringen har tænkt sig at følge denne anbefaling.

Samlet set er klimarådets anbefalinger, at det resterende reduktionsbehov i væsentlig grad dækkes af vedtagne virkemidler og strategier baseret på teknologier og redskaber med begrænset risiko. Det er ikke noget, der kan løses med flotte skåltaler i hverken Folketinget eller i nytårstaler. 🚫

» Vi ønsker ikke en farlig og milliarddyr oprustning, som vil binde Danmark til en langt mere militaristisk kurs de næste mange år frem på bekostning af vores helt nødvendige klimaindsats og løft af velfærden

NEJ TIL EU- MILITARISERING BEVAR FORSVAR- FORBEHOLDET

Afskaffes forsvarsforbeholdet, skal Danmark betale til EU's militære dimension

ENHEDSLISTEN

Støt kampagnen for forsvarsforbeholdet

Kampagnen for at bevare forsvarsforbeholdet bliver i den kommende uge skudt rigtig i gang, og vi har arbejdet på højtryk for at gøre os klar. Ud over valgplakater er der lavet flyers, der kan bestilles på vores webshop, og der er afsat 70.000 kroner finansieret af EU-nævnsmidler, som lokalafdelinger kan søge til oplysende lokale aktiviteter. Der vil også blive arrangeret debattørtræning for medlemmer, der ønsker at deltage i debatten, og kampagnemøder og megamedlemsmøder på Zoom med Søren Søndergaard og Tobias Clausen. Du kan læse mere om kampagnens planer og produkter på vores.enhedslisten.dk, som løbende opdateres med seneste nyt fra kampagnen.

© 2020 Enhedslisten. Alle rettigheder forbeholdt.

Fremtidens EU-politik kommer til at være i centrum på Enhedslistens kommende årsmøde, og diskussionerne af alt fra klima, integration og arbejdsmarkedspolitik viser, at emnet deler vandene på venstrefløjen.

ET ÅRSMØDE I EU-POLITIKKENS TEGN

Trine Simmel, Rød+Grøn

På det kommende årsmøde skal Enhedslistens EU-politik diskuteres, og der skal vedtages et nyt EU-politisk delprogram, som skal erstatte delprogrammet 'Det mener Enhedslisten om EU' fra 2016. Rød+Grøn varmer op til debatten med dette tema om EU-politik

Enhedslistens nuværende EU-politiske delprogram blev vedtaget på årsmødet i 2016. På samme årsmøde blev det også vedtaget, at Enhedslisten skulle opstille selvstændigt til Europa-Parlamentsvalget i 2019, hvilket medførte, at Nikolaj Villumsen i maj 2019 blev valgt som Enhedslistens første repræsentant i Europa-Parlamentet.

Senere i 2019, på årsmødet i oktober, var medlemmerne endnu en gang samlet og vedtog, at der skulle gennemføres en partidebat om Enhedslistens holdning til EU. Partidebatten skulle lede frem til en erstatning af EU-delprogrammet på årsmødet i 2021, men på grund af andre store diskussioner på årsmødet i 2021 blev revisionen af det EU-politiske delprogram skudt til årsmødet i 2022.

Forslag til EU-politisk delprogram

Hovedbestyrelsen diskuterede på sit møde i starten af december 2021 et første udkast til et revideret EU-politisk delprogram, som blev sendt ud til medlemsdebat i partiet. Medlemsdebatten kulminerede på en EU-konference den 23. januar, som desværre måtte afholdes på Zoom, men hvor næsten 200 debatlystne medlemmer deltog.

Hovedbestyrelsen behandlede herefter forslaget til et revideret EU-politisk delprogram igen i slutningen af februar, hvilket mandede ud i forslag 3.1, som er hovedbestyrelsens forslag til et EU-politisk delprogram. Op til EU-konferencen var der imidlertid allerede kommet to alternative forslag til hovedbestyrelsens forslag, og siden er endnu et forslag kommet til. Det betyder, at der til årsmødet er tre alternative forslag til hovedbestyrelsens forslag.

 I denne udgave af Rød+Grøn sætter vi fokus på programdiskussionen, EU og Enhedslistens historie og vores samarbejde med europæiske venstrefløjspartier i og uden for EU-parlamentet.

Debatten frem til årsmødet

Da der foreligger hele fire forskellige forslag til et nyt EU-politisk delprogram, har hovedbestyrelsen besluttet, at der, inden behandlingen af forslagene starter, vil være en paneldebat på årsmødet med en repræsentant for hver af de stillede hovedforslag. Debatten om de forskellige hovedforslag er allerede i fuld gang ude i afdelingerne.

I denne udgave af Rød+Grøn sætter vi fokus på programdiskussionen, EU og Enhedslistens historie, vores samarbejde med europæiske venstrefløjspartier i og uden for EU-parlamentet samt et par af de centrale politikområder, som EU har stor indflydelse på.

God læse- og debatlyst!

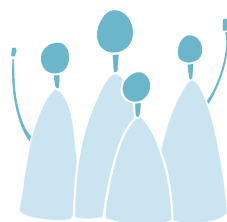
ENHEDSLISTEN SKAL REVIDERE SIN EU-POLITIK. HER ER DE FIRE HOVEDFORSLAG

På årsmødet skal Enhedslisten diskutere EU, og der er fire hovedforslag til fremtidens EU-politik. Rød+Grøn har bedt forslagsstillerne præsentere deres forslag og forholde sig til nogle af kritikpunkterne

Kristian Thorup, Rød+Grøn

Forslag 1: Hovedbestyrelsens forslag

Forslagsstiller: Hovedbestyrelsen

Hvad kendetegner jeres programforslag, og hvordan adskiller det sig fra de andre tre?

Vi skal gå på to ben: Kæmpe for at dreje EU mest muligt i en rød-grøn retning, samtidig med at vi fastholder den grundlæggende kritik af EU som et udemokratisk og centralistisk redskab for kapitalen. Danmark skal være et foregangsland, også når det strider imod EU-lovgivningen. Vi må fastholde perspektivet om udmeldelse med den tilføjelse, at det ikke er et mål i sig selv, men at det kan være et middel til at gennemføre samfundsforandringer, som EU forhindrer os i eller et nødvendigt selvforsvar mod nye forringelser af velfærd, demokrati, miljø og arbejderrettigheder. Ingen kan forudsige, hvornår en folkeafstemning om Danmarks medlemskab er aktuel.

Er det realistisk, at venstrefløjen kan få gennemført grundlæggende forandringer af EU's traktater og grundstrukturer?

EU har forsikret sig grundigt imod ethvert forsøg på et opgør med kapitalens rettigheder og principperne for den økonomiske politik, der skader klima, miljø, velfærd og faglige rettigheder. Det kræver enstemmighed at gøre op med disse spilleregler. Vi skal kæmpe for at ændre dem, men vi må sige det, som det er: Det er ikke realistisk, at EU kan omdannes til et progressivt, endsige socialistisk foretagende.

Er der ikke en risiko for at komme til at legitimere den ulige spillebane i EU, når man ikke kun kæmper for grundlæggende forandringer af EU, men også de små, daglige forbedringer?

Jo, det er der en risiko for, hvis man mister kompasset. Det gør man, hvis man glemmer, at EU også udgør en forhindring for mange små, daglige forbedringer, og hvis man ophører kampen for at ændre EU til at være selve omdrejningspunktet i venstrefløjens strategi for et socialistisk Europa.

Forslag 2: En realistisk, international klassekamp

Forslagsstiller: Anders K. Brandt, Annie Hagel, Bjarke Friborg, Bjarne Hesselbæk, Dirk Mueller, Erik Kempf, Hans L. Hansen, Ide Riis Hansen, Ingward Carstensen, Jan Hyldeg, Jens Christy, Jeppe L. Rohde, Jesper Mührmann-Lund, John Andersen, Jørgen Bengtsson, Jørgen Lenger, Karen H. Petersen, Keld Albrechtsen, Kim B. Knudsen, Kim Petersen, Kurt Hansen, Kurt Simonsen, Lars Bohn, Lars K. Christiansen, Mads Philipsen, Magnus P. Hansen, Maja Albrechtsen, Marianne Mose, Martin Svendsen, Mikkel Warming, Momo-Michael A. Bøgh-Salo, Morten Dahl, Ole Davidsen, Otto Barner, Peder Meyhoff, Per Nielsen, Peter M. Jensen, Pia Thorsen, Poul Erik Pedersen, Reinout Bosch, Søren B. Andersen, Telse Hübertz, Thomas Dalby, Tina Vejby, Vibeke S. Enrum og Victoria B. Salo.

Hvad kendetegner jeres programforslag, og hvordan adskiller det sig fra de andre?

Vores programforslag er skrevet med et klart formål: kravet om Danmarks udmeldelse af EU må ikke være det centrale mål, som resten af vores EU-politik former sig efter. Ved at udmeldelseskravet i vores program ikke er en prisme, som resten af politikken former sig efter, giver det mulighed for at se socialistiske perspektiver i de modsætninger, der eksisterer inden for EU.

Kommer man ikke til at legitimere EU's ulige spillebane, når man kaster sig ind i kampen på lige fod med de kapitalinteresser, hvis interesser er indskrevet i selve EU's grundstrukturer?

Jo, enhver deltagelse i et system vil være med til at legitimere det. Vores pointe er, at EU er blevet det forum, hvor beslutninger om europæisk økonomi bliver truffet. Uanset hvor ulige spillebanen er, kan vi ikke lade, som om at den er et andet sted. Ligesom det at melde Danmark ud af EU ikke frigør Danmark fra de økonomiske spilleregler, der bestemmes i Bruxelles.

Er det ikke paradoksalt at støtte op om medlemskabet af en union, som på en lang række områder ville gøre det umuligt for en dansk regering at føre socialistisk politik?

Nej. En potentiel socialistisk regering må overtage styringen, der hvor magten er. Når kapitalinteresser har organiseret sig på et europæisk niveau, er det på dette niveau, de skal udfordres. EU er et resultat af politiske kampe, og det er ikke givet, at det, der i dag fremstår som umuligt, vil blive ved med at være det. Vi ser heller ikke noget som helst tegn på – under de nuværende internationale politiske og økonomiske magtforhold – at en socialistisk dansk regering ville være i stand til at gennemføre en egentlig socialistisk politik uden for EU.

Forslag 3: Verden er større end EU

Forslagsstillere: Astrid V. Hansen, Anders Pedersen, Jonathan Simmel, Lasse Olsen, Sinem Demir, Trine Simmel, Helge B. Jensen og Lisbeth Torfing.

Hvad kendetegner jeres programforslag, og hvordan adskiller det sig fra de andre?

Vi har fokus på en klar, internationalistisk EU-modstand, hvor målet er at nedlægge EU. Særligt befolkningerne i lande syd og øst for Europa lider på grund af EU. De påtvinges urimelige handelsbetingelser, gældsættes på urimelige vilkår og får deres natur smadret. Millioner af mennesker i disse lande har fået ødelagt deres levevilkår som følge af EU's politikker. Oven i dette sender EU våben og penge til diktatorer i disse lande for at holde de mennesker, som har fået deres eksistensgrundlag ødelagt af EU, ude af Europa.

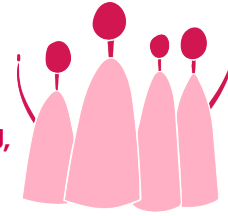
Kan vi adressere vor tids største kriser (klima, biodiversitet, flygtninge osv.) uden at indgå i et stærkt, forpligtende europæisk samarbejde?

For at adressere de forskellige kriser, som verden står overfor, har vi brug for at opbygge stærke internationale bevægelser, som ikke kun skal være baserede i Europa. For eksempel skal fagbevægelserne i forskellige lande knyttes langt tættere sammen. Stærke internationale bevægelser med klare, fælles målsætninger kan forandre verden både hurtigt og effektivt. Det er dét, vi skal satse på. EU er til gengæld ikke en del af løsningen, men en del af problemet.

Kan EU ikke gøres til et progressivt og demokratisk projekt, selv om unionen er startet med et andet udgangspunkt i handel og kapitalens interesser? Og er det ikke lidt en falliterklæring at overlade spillebanen til nyliberalisme og erhvervslivets interesser?

Det er langt mere realistisk at nedlægge EU og opbygge en fundamental anderledes form for samarbejde i Europa end at omdanne EU til et demokratisk og progressivt projekt.

Forslag 4: Vi skal kæmpe for et andet EU, men holde døren åben for en løsere tilknytning

Forslagsstillere: Frederikke Hellemann, Pelle Dragsted, Nikolaj Villumsen, Pernille Skipper, Maj Aslett-Rydbjerg, Sabrina L. Christiansen, Frederik Kronborg, Leila Stockmarr, Johanne Skriver, Ibrahim Benli, Ditte-Marie Thejsen, Lisbeth H. Uhd, Emil T. Sorknæs, Emil U. Andersen, Rasmus Bjerre, Mariam Alang, Ninna Bay, Jens Ohlsson, Otto Mortensen og Esther Keller.

Hvad kendetegner jeres programforslag, og hvordan adskiller det sig fra de andre?

HB's forslag har vigtige forbedringer, men fremstår stadig defensivt ifht. kampen for et andet europæisk samarbejde. Og for unuanceret ifht. de muligheder, som findes i EU som en kampplads for progressive kræfter. EU-netværkets forslag går til gengæld for langt, når det helt opgiver diskussionen om Danmarks tilknytning til EU. EU's traktater stiller sig i vejen for en virkelig progressiv udvikling. Tænk bare på, hvad der skete i Grækenland. I sådan en situation er det relevant med en debat om tilknytning til EU. Så vi har forsøgt os med en mellemvej, som giver mere vægt til den fælles kamp for forandringer af EU, men samtidig fastholder, at der må være en slags plan B.

Hvor realistisk er det, at Enhedslisten sammen med andre venstrefløjspartier kan få gennemført en traktatændring i EU? Og hvis man reelt aldrig kommer til at kunne gennemføre de rette traktatændringer, er det så ikke en falsk præmis for at skulle blive i EU?

Alle institutioner kan forandres. Det er et spørgsmål om de styrkeforhold, der omgiver dem. Men vi erkender fuldt ud, at EU er svær at forandre. Fordi der mangler en stærk fælles bevægelse nedefra, og fordi mange af problemerne er skrevet ind i EU's grundlov – traktaterne. Ikke desto mindre er traktaterne blev ændret før. Der har lobbyister og kapitalkræfter desværre haft for meget magt. Det er derfor, det er så afgørende at bygge stærke samarbejder op på tværs af Europa for at forandre EU i en progressiv og demokratisk retning.

I omtaler en række forskellige mulige former for europæisk samarbejde for Danmark – alt fra et medlemskab med flere forbehold end i dag til en løs tilknytning uden for EU ligesom Norge. Hvorfor skriver I ikke, præcis hvilken løsning I ønsker?

Det er en fejl, når spørgsmålet om EU gøres sort-hvidt enten-eller. At man enten er med eller ikke er med. Virkeligheden er, at der findes mange måder at være tilknyttet EU på. Der er lande, der er med i euroen, og lande udenfor. Der er lande med særlige forbehold som Danmark. Der er lande, der er mere løst tilknyttet gennem EØS-samarbejdet som for eksempel Norge. Der er brug for en mere nuanceret debat, hvor vi løbende forholder os til, hvilken tilknytning der giver de bedste muligheder for at føre progressiv politik. Både hjemme og i EU. 📧

I 1994 SLOG ENHEDSLISTEN IGENNEM. DET SKYLDTES IKKE MINDST EU-MODSTANDEN

Med 104.701 stemmer svarende til 3,1 procent af de afgivne stemmer lykkedes det i 1994 Enhedslisten at kravle ganske sikkert over spærregrensen til Folketinget. Her spillede partiets ihærdige EU-modstand en afgørende rolle for dets parlamentariske gennembrud. Rød+Grøn dykker ned i historien og ser nærmere på, hvorfor det fik så stor en betydning

Lars Hostrup Hansen, Rød+Grøn

Da Enhedslisten i 1990 for første gang stillede op til Folketinget, lykkedes det lige præcis ikke at klare spærregrensen. Med 1,7 procent af stemmerne var det dog tæt på. Det skete endda i en historisk kontekst, hvor Berlinmuren var faldet knap et år før folketingsvalget, og opbruddet på venstrefløjen var udtalt.

Ikke desto mindre var det ikke alle på venstrefløjen, der mistede håbet om, at en socialistisk forandring fortsat var mulig. Nye vinde begyndte at blæse, efter at venstrefløjen til venstre for SF i 80'erne havde haft adskillige valg med et utal af små partier, der oftest ikke blev valgt ind, selvom de samlet kunne have klaret spærregrensen. Der blev talt om nødvendigheden af at samle venstrefløjen. Det resulterede i, at Socialistisk Arbejderparti (SAP), Venstresocialisterne (VS) og Danmarks Kommunistiske Parti (DKP) i 1989 for alvor begyndte at samle trådene og få lavet en samlet valgliste, som det blev kaldt dengang. I december 1989 afholdt dette nye valgsamarbejde, som det fortsat var på det tidspunkt, sit første årsmøde. De ca. 200 deltagere på årsmødet mødtes under god stemning til en livlig debat. Kort efter årsmødet kunne Enhedslisten præsentere sit første minimumsgrundlag.

» Det var naturligvis ikke den eneste årsag til partiets parlamentariske gennembrud et år senere, men kampen mod unionen spillede uægtelig en væsentlig rolle i at sikre partiets gennembrud i den bredere befolkning.

Enhedslisten opnåede som nævnt ikke repræsentation i Folketinget i 1990. I stedet blev tiden op til det næste folketingsvalg brugt på at styrke den nye organisation og binde medlemmerne af de tre stiftende partier tættere sammen. Resultatet blev, at Enhedslisten i 1994 kunne vedtage sit første politiske grundlag. Enhedslisten havde bevæget sig væk fra et snævert valgsamarbejde og begyndte nu for alvor at tage fart som en decideret medlemsorganisation med eget fundament.

Afstemningen om Maastricht-traktaten

Arbejdet med at opbygge organisation var givet godt ud. Selv om der ikke kom folketingsvalg før 1994, kom den nye organisation ikke til at kede sig. Der skulle nemlig afholdes folkeafstemningen om Maastricht-traktaten i juni 1992. En traktat, der skulle blive grundstenen i en egentlig unionsdannelse i det daværende EF. Ratificeringen af traktaten ville blandt andet indebære, at de lande, der tilsluttede sig, skulle have fælles mønt, fælles sikkerheds- og udenrigspolitik, og at EF generelt skulle bevæge sig i retning af en mere statslig overbygning. Det betød, at Danmark ville skulle afgive suveræniteten, og dermed kunne Maastricht-traktaten ikke implementeres i Danmark uden en folkeafstemning. Sådan var det ikke i alle lande, og derfor måtte

Foto: Enhedslistens mediearkiv

Foto: Enhedslistens mediarkiv

andre lande afvente resultatet af folkeafstemningen i Danmark, før traktaten kunne ratificeres, da der skulle være konsensus omkring implementeringen i alle EF-lande. Hele Europas øjne hvilede derfor på Danmark i sommeren 1992.

Det var dog langt fra alle, der var begejstrede for dette unionsprojekt, og modstanden var markant. SF var imod Maastricht-traktaten og gik blandt andet til folkeafstemningen under parolen 'Holger og konen siger nej til unionen', som det kækt lød fra SF's formand, Holger K. Nielsen under nej-kampagnen. Også Enhedslisten kastede sine kræfter ind på at sikre et nej til Maastricht-traktaten.

De mange anstrengelser var ikke forgæves. Til manges, og særligt de etablerede politikere og EF-systemets store overraskelse, stemte danskerne den 2. juni med et flertal på 50,7 procent nej tak til Maastricht-traktaten. Lige så stor jublen var hos unionsmodstanderne, lige så udpræget var forbløffelsen og chokket hos tilhængerne.

Panik og de fire forbehold

Resultatet skabte i den grad røre i den politiske andedam, og hos de etablerede politikere måtte der tænkes hurtigt, for at unionsprojektet ikke skulle kuldsejle helt. I den forbindelse kom politikerne op med den konstruktion, der blev kendt som 'det nationale kompromis', og som indeholdt fire danske forbehold eller undtagelser. Kort fortalt betød det, at Danmark efter en ny folkeafstemning kunne tiltræde Maastricht-traktaten uden at forpligte sig på fælles mønt, fælles militær, den overstatslige retspolitik og unionsborgerskab.

» Nye vinde begyndte at blæse, efter at venstrefløjten til venstre for SF i 80'erne havde haft adskillige valg med et utal af små partier, der oftest ikke blev valgt ind, selv om de samlet kunne have klaret spærregrensen. Der blev talt om nødvendigheden af at samle venstrefløjten.

Med denne nye konstruktion på bordet mente politikerne, at det måtte kalde på en ny folkeafstemning. Den skulle finde sted den 18. maj 1993.

I mellemtiden havde SF sadlet om og valgte nu at anbefale et ja til 'det nationale kompromis'. Det faldt rigtig mange venstreorienterede EF-modstandere for brystet. Pludselig blev »Holger og konen siger nej til unionen« til »Holger og Madamen siger ja og amen«, som Søren Søndergaard lystigt udtrykker det i podcasten 'Vand under broen' om Enhedslistens stiftelse fra Radioaktiv. Det var netop i dette politiske tomrum, at Enhedslisten kom til at udfylde en rolle som bannerfører for den konsekvente unionsmodstand, og på den måde opnåede partiet både respekt og opbakning. Det var naturligvis ikke den eneste årsag til partiets parlamentariske gennembrud et år senere, men kampen mod unionen spillede unægtelig en væsentlig rolle i at sikre partiets gennembrud i den bredere befolkning.

Folkeafstemningen den 18. maj endte med, at 56,7 procent af danskerne stemte ja til det nationale kompromis, og samme aften kom det til de voldsomste gadekampe siden besættelsen på Nørrebro.

I dag står vi så i ny politisk situation, og flertallet på Christiansborg har i lyset af den frygtelige krig og krise i Ukraine besluttet, at danskerne skal folkeafstemning om vores forsvarsforbehold. Det kommer til at ske den 1. juni 2022. Enhedslisten anbefaler fortsat befolkningen at stemme nej tak til afskaffelsen af forsvarsforbeholdet. 🇩🇰

Foto: The LEFT in the European Parliament

HVAD LAVER EUROPAPARLAMENTARIKERNE I GRUPPEN **THE LEFT?**

Venstrefløjsgruppen i EU-parlamentet, The LEFT, er med sine 39 medlemmer den mindste, men klart mest visionære gruppe i Parlamentet. Europaparlamentsmedlem Nikolaj Villumsen giver her et indblik i gruppens arbejde og betydning

Nikolaj Villumsen, Medlem af Europa-Parlamentet

Da Enhedslisten i 2019 blev valgt til EU-parlamentet for første gang, var der ingen tvivl om, hvilken af grupperne i parlamentet, vi ønskede at tilslutte os. Det måtte blive den lille venstrefløjsgruppe med det fuldkomne uforståelige navn GUE/NGL – Gauche Unitaire Européenne/Nordic Green Left.

Siden da er det lykkedes at ændre gruppens navn til det noget mere mundrette The LEFT.

På ægte EU-manér står en tysk-fransk alliance i spidsen for gruppen i form af de knaldygtige forpersoner Manon Aubry fra La France Insoumise og Martin Schierdewan fra Die Linke – tæt flankeret af mig, som er næstforperson i gruppen.

Rød-Grøn DNA

Akkurat som hos Enhedslisten ligger foreningen af det røde og det grønne i The LEFT's DNA.

I The LEFT stiller vi tårnhøje krav til hurtigere og mere omfattende grøn omstilling, for eksempel i form af højere ambitionsmål på klima, naturbeskyttelse og vedvarende

energi. Men vi insisterer altid på, at omstillingen skal være socialt retfærdig, og at det ikke er de mest udsatte, som skal betale regningen. Det er noget af det, der adskiller vores gruppe fra den Grønne gruppe, som nogle med et glimt i øjet kalder »liberale på cykler«.

Et tydeligt eksempel på det rød-grønne DNA ses i kampen for at fjerne al asbest i EU, som jeg er stolt af at stå i spidsen for. Over de næste år skal millioner af bygninger på tværs af EU klimareoveres som led i at nå i mål med Paris-aftalen. Det er et supergodt initiativ. Men det må for alt i verden ikke ende med at koste de bygningsarbejdere, der renoverer vores hjem og skoler, livet. Ingen skal dø af at gå på arbejde eller udføre den grønne omstilling.

Det er ikke kun en grøn fremtid og rettigheder for arbejdstagere, som står højt på The LEFT's dagsorden. Hver dag går gruppen forrest i at nedbryde Fort Europa og byde mennesker på flugt fra krig og undertrykkelse velkommen i EU. Gruppen går forrest i forsvaret for LGBT+-personers og kvinders rettigheder og imod de angreb på retsstatsprincipper, vi ser i Polen og Ungarn.

We stand with Ukraine

Lige nu er solidariteten med det ukrainske folk den altoverskyggende politiske dagsorden. The LEFT fordømmer entydigt Putins invasion af Ukraine. Vi står sammen om at presse på for humanitær hjælp og for at åbne sikre veje ind i EU for dem, der flygter fra bomberegnen.

Den 2. marts gæstede Enhedslistens politiske ordfører, Mai Villadsen, gruppen sammen med de politiske ledere fra to af vores allernærmeste samarbejdspartnere Nooshi Dadgostar

fra Vänsterpartiet (Sverige) og Li Andersson fra Venstrealliancen (Finland). Sammen slog de fast, at EU skal indføre hårdere sanktioner over for Rusland, stoppe al import af olie, kul og gas fra Rusland og sikre en total udelukkelse fra det finansielle system SWIFT.

En gruppe i gruppen

I The LEFT findes en gruppe i gruppen ved navn Nordic Green Left (NGL), som er et uundværligt arbejdsfællesskab for Enhedslisten.

Som en enkeltmands-MEP-delegation er jeg i praksis ordfører for alt, ligesom jeg skal stemme om alle forslag under plenarsamlingerne – også dem fra udvalg, hvor vi ikke er repræsenteret.

» Selv om vi er enige om meget, er der også store forskelle i gruppen. Her stikker Enhedslisten eksempelvis ud med kravet om udmeldelse af EU, som særligt efter Brexit er et sjældent synspunkt blandt venstreorienterede partier.

Det er umuligt at være ekspert i alt, så i NGL har vi slået kræfterne sammen og hjælpes ad med at tjekke de mange afstemninger igennem. Internt kender vi hinandens politiske linjer og kan rejse flaget, når et forslag kan være problematisk for det ene eller andet parti.

Plads til forskellighed

The LEFT er hjem for nogle meget forskellige partier. Fra Finland i nord til Cypern i syd. Fra Irland i Vest til Tjekkiet i øst. Fra gamle venstrefløjspartier som Vänsterpartiet til purunge koalitioner som La France Insoumise.

Gruppen spænder bredt og rummer eksempelvis også EH Bildu, det socialistiske selvstændighedsparti fra Baskerlandet, samt et hollandsk dyreparti, fordi de ved, at kampen for et bæredygtigt klima og ordentlige forhold for dyr ikke kan skilles fra antikapitalismen.

Selv om vi er enige om meget, er der også store forskelle i gruppen. Her stikker Enhedslisten eksempelvis ud med kravet om udmeldelse af EU, som særligt efter Brexit er et sjældent synspunkt blandt venstreorienterede partier.

Retten til forskellighed sikres i gruppen ved, at alle medlemmer kan stemme, som de ønsker.

Knudepunkt for europæisk samarbejde

The LEFT er knudepunkt for de mest toneangivende partier på den europæiske venstrefløj – eksempelvis regeringspartier som Podemos i Spanien og Venstrealliancen i Finland. Syriza

i Grækenland og Sinn Fein, som i 2020 gik 14 mandater frem og blev det næststørste parti i Irland.

Også Enhedslisten vækker opsigt – både med vores stærke valgresultater, men også med vores grundige og gennemfinansierede løsninger på at redde klimaet og demokratisere finanssektoren.

Gruppen agerer derudover også knudepunkt for en lang række bevægelser og aktivister, eksempelvis når den afholder konferencer om platformsarbejde. Her bringes Wolt-aktivister fra de københavnske cykelstier sammen med franske fagforeningsfolk og argentinske arbejdsmarkedsforskere. Eller når vi bruger de ressourcer, vi har gennem EP-mandatet, til at skabe rammerne for, at kurdiske kammerater fra nær og fjern kan samles.

Erfaringsudveksling med partier og bevægelser er helt central for os som parti og for den europæiske venstrefløj som helhed.

I EU-parlamentet har Enhedslisten gennem de tætte, daglige samarbejder direkte adgang til de erfaringer, som partierne gør sig på deres hjemmebaner. Man behøver blot at gå lidt ned ad gangen, før man møder en kollega, som kan give indspark til nogle af de udfordringer, vi som venstrepartier møder. For eksempel: Hvordan griber man en social mobilisering som de gule veste an? Hvad kan man gøre for at udbrede feministisk praksis i sin organisation? Eller hvad er den bedste strategi, når ekstreme højrefløjspartier vinder frem? De snakke, overvejelser og diskussioner er guld værd for os som venstrefløj. 📍

Partiledere Mai Villadsen, Nooshi Dadgostar og Li Andersson
Foto: The LEFT in the European Parliament

EU'S NYE GRØNNE TAKSONOMI VIL GREENWASHE ATOMKRAFT OG NATURGAS

EU-Kommissionens forslag til et klassifikationssystem for grønne investeringer vil tillade atomkraft og naturgas som såkaldte 'overgangsteknologier'. Det er misledende og udtryk for den selv samme greenwashing, som systemet skulle forsøge at gøre op med

Trine Simmel, Rød+Grøn

I december 2019 vedtog et flertal i Folketinget en dansk klimalov med et bindende klimamål om, at Danmark skal have begrænset CO₂-udledningen med 70 procent i 2030. Et år efter blev EU's stats- og regeringsledere enige om at hæve EU's klimamål for 2030 fra de tidligere 40 procent til en 55 procent reduktion af CO₂-udledningerne. Den europæiske venstrefløjsgruppe The Left, som Nikolaj Villumsen og Enhedslisten tilhører, havde fremsat ændringsforslag om at hæve reduktionsmålet til 70 procent, så EU kunne forpligte sig på at levere de reduktioner, det kræver at leve op til Paris-aftalens forpligtelser om at begrænse den globale temperaturstigning til 1,5 grader.

EU's klassificering af grønne investeringer

EU har over en årrække udarbejdet et klassifikationssystem for grønne investeringer, som en del af handleplanen for finansiering af den grønne omstilling. Klassifikationssystemet kaldes også for EU's grønne taksonomi, og meningen med klassificeringen er, at der laves en autoritativ definition på tværs af EU af, hvad der betragtes som grønne investeringer. Det skulle gerne lede massive private finansieringsstrømme i retningen af grønne investeringer. Den grønne taksonomi kan derfor få meget stor indflydelse på fremtidens energi- og teknologiudvikling, fordi den vil have stor betydning for, hvor pensionskasser og investeringsfonde vil placere deres penge.

Den officielle hensigt med EU's grønne taksonomi er også at modvirke 'greenwashing', hvor man får noget til at virke mere grønt, end det reelt er. Den skal sikre, at det er de samme standarder, der anvendes for, hvad der er grønne investeringer i de enkelte medlemslande, med det formål at gøre det mere attraktivt at investere på tværs af EU. Det er meningen med den grønne taksonomi, at klassificeringen skal ske ud fra en række videnskabeligt funderede kriterier for, hvilke aktiviteter der kan regnes for bæredygtige.

EU kommissionens forslag til taksonomi

Den 31. december 2021 sendte EU-kommissionen sit forslag til den grønne taksonomi til gennemsyn hos medlemslandene. I kommissionens udkast foreslås det at klassificere fossil naturgas og atomkraft som såkaldte »overgangsteknologier«, og det foreslås, at det skal være muligt at betragte investeringer i gas og atomkraft som grønne investeringer helt frem til 2045. Det sker ud fra et argument om, at fossile energikilder, med undtagelse af kul, kan bidrage til overgangen mod en klimaneutral fremtid.

» Typisk tager det mindst syv år at bygge et atomkraftværk, og gennemsnitligt opererer et atomkraftværk, i omkring 40 år, hvilket gør det svært at tro på, at EU-kommissionen virkelig mener, at det kan fungere som en 'midlertidig' løsning.

Det betyder, at hvis det vurderes, at én slags fossilt brændsel bidrager til en lavere udledning end et andet fossilt brændsel, så kan det fossile brændsel, som udleder mindst CO₂, klassificeres som en overgangsteknologi. Med forslaget fra EU-kommissionen vil EU's taksonomi altså reelt belønne det mindst ringe valg i stedet for at fokusere på rene, grønne løsninger.

Der blev nedsat en ekspertgruppe, som har rådgivet kommissionen i grøn omstilling af de europæiske finansstrømme og været med til at udvikle taksonomien. Ekspertgruppen har bestået af 35 medlemmer, hvoraf 19 medlemmer har repræsenteret forskellige dele af finanssektoren, to medlemmer, der arbejder med finansforskning, og fem medlemmer, der

repræsenterer industrien. Der har ikke været nogen medlemmer af ekspertgruppen, som er klima- eller miljøeksperter uden forbindelser til investeringssiden.

Atomkraft og naturgas som grønne »overgangsteknologier«

Forslaget om, at atomkraft kan klassificeres som en grøn overgangsteknologi, er ude af trit med virkeligheden af flere årsager. For det første er det enormt omkostningsfuldt at bygge en atomkraftreaktor. Den nyeste reaktor i Finland har kostet over 63 milliarder kroner at bygge. Hertil kommer høje omkostninger ved selve driften af et atomkraftværk og ved at rive et atomkraftværk ned igen. De penge, som risikerer at gå til at bygge nye atomkraftværker, bør i stedet bruges på investeringer i grøn, vedvarende energi.

For det andet tager det lang tid at bygge et atomkraftværk. Finlands nyeste reaktor skulle have produceret strøm siden 2009, men har stadig ikke produceret noget. Typisk tager det mindst syv år at bygge et atomkraftværk, og gennemsnitligt opererer et atomkraftværk i omkring 40 år, hvilket gør det svært at tro på, at EU-kommissionen virkelig mener, at det kan fungere som en 'midlertidig' løsning.

For det tredje kan vi, selv i dag, ikke finde steder at opbevare verdens radioaktive affald. Det er derfor meget uklart, hvor vi skulle opbevare det nye radioaktive affald, der er radioaktivt i hvert fald nogle hundrede år, hvis vi begynder at opføre en masse nye værker.

EU-kommissionen vil også klassificere naturgas som en overgangsteknologi. Naturgas er et stærkt skadeligt fossilt brændstof, og selv om naturgas ofte kaldes for et af de 'renere' fossile brændsler, giver det ikke mening at klassificere investeringer i naturgas som grønne investeringer. Derudover vil nye investeringer i naturgas fastlåse lande i fossil-intensiv infrastruktur med en levetid, der rækker mange år ud i fremtiden.

Behov for en troværdig taksonomi

Det Internationale Energiagentur udgav i maj 2021 en rapport, hvori det beskrives, hvad der kræves for at opnå nul-emissionsudledning i hele verdenen i år 2050. Af denne rapport fremgår det tydeligt, at det kræver, at investeringerne i ren energi og infrastruktur bliver mere end tredoblet de næste ti år, og at der ikke skal laves nye investeringer i udvinding af fossile brændstoffer ud over det, der allerede er besluttet indtil 2021.

Derfor er det tvungende nødvendigt, at EU-medlemslandene ikke bidrager til at greenwashe private investeringer i sorte energiformer ved at medtage naturgas og atomkraft i EU's grønne taksonomi. Men det ser sort ud. Særligt Tyskland,

Polen, Finland og Frankrig vil stå fast på, at atomkraft og naturgas kan bruges i en overgangsfase. Frankrigs præsident Emmanuel Macron har udtalt, at Frankrig vil investere massivt i atomkraft, som en måde at mindske Frankrigs udledninger. I Tyskland, hvor man har valgt at lukke landets atomkraftværker, vil man bruge naturgas som erstatning for den tabte energi. Såfremt EU-kommissionen kommer igennem med sit forslag, bliver den grønne taksonomi utroværdig og i værste fald ikke bare irrelevant, men direkte vildledende. ❏

Naturgas er et stærkt skadeligt fossilt brændstof, og selv om naturgas ofte kaldes for et af de 'renere' fossile brændsler, giver det ikke mening at klassificere investeringer i naturgas som grønne investeringer.

EUROPÆISK MINDSTELØN: INTERNATIONAL SOLIDARITET ELLER GIFT FOR DEN DANSKE MODEL?

I EU arbejdes der i disse år på et såkaldt mindstelønsdirektiv, der skal hæve de laveste lønninger i Europa. Men diskussionen om direktivet har skabt uenighed i fagbevægelsen og på venstrefløjens om, hvad der egentlig gavner den faglige kamp og internationale solidaritet

Kristian Thorup, Rød+Grøn

'En bombe under den danske model', der vil 'undergrave over 120 års faglig kamp'.

Det skortede ikke på dramatiske reaktioner, da EU-kommissionen i oktober 2020 kom med sit udspil til et europæisk mindstelønsdirektiv, som havde til hensigt at sikre en ordentlig mindsteløn i alle unionens medlemslande.

Både stemmer på venstrefløjens og i fagbevægelsen udtrykte bekymring om, hvordan direktivet potentielt vil kunne sætte hele den danske model for overenskomster over styr. Formand for Blik og Rørarbejderforbundet, Henrik W. Petersen, skrev, at det ville »skabe grobund for working poor-forhold« i Danmark, og Dansk Metals formand Claus Jensen udtalte, at han var »kæmpebekymret« for potentielt at lægge den danske model i hænderne på EU-domstolen.

Udspillet til direktivet sagde ikke noget om, at Danmark eller andre lande var tvunget til at indføre en lovbestemt mindsteløn. Men selv om kommissionen lovede, at direktivet ikke ville få konsekvenser for den danske model, påpegede juridiske eksperter, at det slet ikke er en garanti, Kommissionen kan give. Risikoen ligger nemlig i, at EU-domstolen potentielt vil kunne fælde en såkaldt 'aktivistisk' dom, der tolker loven anderledes, og dermed de facto vil indføre en lovbestemt mindsteløn i Danmark. Og Kommissionen kan ikke give garantier om, hvad EU-domstolen kommer til at gøre.

Enhedslisten har sammen med andre partier kæmpet for at få indskrevet en dansk undtagelse i direktivet, hvilket i november 2021 blev forkastet af beskæftigelsesudvalget i EU-Parlamentet.

De seneste år har EU i stadig større grad bevæget sig ind over arbejdsmarkedspolitikken og løndannelsen på en måde, der har skabt diskussion på venstrefløjens. For er det en kærkommen udvikling mod større lighed, når EU ønsker at hæve lønningerne i alle medlemslandene med sit direktiv? Eller er det en giftig trussel mod den danske model, som har været med til at skabe relativt høje lønninger og gode arbejdsvilkår her i landet?

Sporet fra Hartz-reformerne

En af de primære kritikere af mindstelønsdirektivet er tidligere FOA-formand Dennis Kristensen. Ifølge ham er det farligt at lade EU blande sig i lønspørgsmålet.

Kommissionens forslag om, at lande, hvor mere end 70 procent af lønmodtagerne er dækket af en overenskomst (hvilket gælder Danmark), ikke skal sikre en bedre mindsteløn, gør ham ikke mindre bekymret, da han frygter, at »den aktivistiske EU-domstol« vil kunne finde på at underkende undtagelsen helt eller delvist.

Dennis Kristensen påpeger, at sporene fra tidligere lovbestemte mindstelønninger skræmmer. Han nævner de tyske Hartz-reformer fra 00'erne, som medførte ekstremt lave mindstelønninger og et højt antal af 'working poor'.

»Det at lave et minimumsniveau indebærer jo altid risikoen for at blive til et maksimum, som det i virkeligheden bliver sværere at bevæge sig op fra.«

Det at lave et minimumsniveau indebærer jo altid risikoen for at blive til et maksimum, som det i virkeligheden bliver sværere at bevæge sig op fra.«

Dennis Kristensen, tidl. FOA-formand

Manglende solidaritet

Det er dog ikke alle på venstrefløjens, der deler den ubetingede kritik af EU-direktivet. Jord- og betonarbejder Jakob Mathiassen kritiserer i første omgang den måde, debatten er blevet ført på i Danmark – ikke mindst fra fagforeningernes side. Han understreger, at en lovfastsat mindsteløn ville være dødsensfarlig for danske overenskomster og ikke er noget, han går ind for. Men han mener samtidig, at debatten om EU-direktivet er plaget af en lang række misforståelser og falske påstande.

For det første påpeger han, at direktivet slet ikke pålægger landene at indføre en lovbestemt mindsteløn. Udkastet til direktivet sigter mod at sikre, at flest muligt arbejder under en eller anden form for mindsteløn. Indførelse af en lovbestemt mindsteløn er blot én af de mulige værktøjer, som nævnes i udkastet, og er altså ikke et krav. Overenskomster fremhæves faktisk som det bedste værktøj.

Mathiassen mener yderligere, at der hersker en misforståelse om, at direktivet skulle handle om at indføre en ensartet mindsteløn på tværs af Europa, hvilket ikke er hensigten. Det er derfor ifølge Mathiassen misvisende overhovedet at tale om en EU-mindsteløn, som mange i fagbevægelsen gør.

Han påpeger, at det store flertal i den europæiske sammenslutning af fagforeninger, ETUC, faktisk går ind for direktivet og mener, det vil øge antallet af overenskomster. I Irland har fagbevægelsen eksempelvis oplevet, at regeringen er blevet mere forhandlingsvillig med at hjælpe til at fremme overenskomstdækningen, efter at forslaget fra Kommissionen er kommet.

Mange eksperter vurderer risikoen for en fremtidig aktivistisk dom fra EU-domstolen som meget minimal, og på den baggrund mener Jakob Mathiassen, det er usolidarisk med de andre europæiske fagforeninger ikke at lytte til deres ønske om direktivet, og hvordan det vil hjælpe dem.

»Vi hører kun os selv i denne debat, men vi er også afhængige af, at fagforeningerne i resten af Europa klarer sig godt.«

Den danske model er død

Dennis Kristensen køber ikke argumentet om, at den danske fagbevægelse udviser manglende solidaritet med resten af Europa. Det beror ifølge ham på en misforståelse af, hvad der er i de andre europæiske fagbevægelser interesse. Det vil nemlig være en blindgyde at lægge fokusset på lovgivning og politiske handleplaner i den faglige kamp.

Du tror simpelthen ikke på, at nogen i Europa ville få bedre vilkår ud af en hævet, lovbestemt mindsteløn?

»De ville selvfølgelig få en mindsteløn, som kunne hæve dem. Men de ville også samtidig få en afhængighed af parlamenterne og et fortsat fokus på at skulle presse parlamenterne til lønstigninger og forbedringer.«

Dennis Kristensen anser direktivet som en bjørnetjeneste: Det vil gavne de andre europæiske arbejderklasser på kort sigt, men gøre dem svagere på længere sigt og bringe dem længere fra en dansk model, hvor de selv forhandler direkte med arbejdsgiverne uden politisk indblanding.

For Jakob Mathiassen giver det slet ikke mening at diskutere muligheden af en dansk model i de andre europæiske lande. Det er fagbevægelserne alt for svage til:

»Det er jo bullshit, at man siger om de andre lande, at 'De kan da bare...'. Vi kan ikke engang selv finde ud af at bevare den høje organisationsgrad. Hvordan skulle de så kunne indhente os?«

Tager man det lange lys på, er det ifølge Mathiassen ikke et spørgsmål om, at de andre europæiske lande skal have en model, der ligner den danske. Vi er snarere i en situation, hvor ikke engang de danske fagforeninger, med sine faldende medlemstal, kan fastholde den danske model. Med mindre der sker en gevaldig forandring i fagbevægelsens internationale gennemslagskraft, kommer den danske model ifølge Mathiassen også til at dø herhjemme.

» Vi arbejder imod vores kammarater i de andre EU-lande, som skal bruge sådan et direktiv til at forbedre deres lovgivning nationalt.

Jakob Mathiassen, jord- og betonarbejder

Han mener netop, det er i lyset af denne større udvikling, vi skal se på EU-direktivet med et internationalt perspektiv:

»Vi arbejder imod vores kammarater i de andre EU-lande, som skal bruge sådan et direktiv til at forbedre deres lovgivning nationalt. Danskerne er helt klart blandt de højestlønnede i Europa og dem med den højeste organisationsgrad. Men når det kommer til stykket, vil vi skide alle de andre et stykke. Vi er kun interesseret i vores egen løn og arbejdsforhold. Med EU's indre marked er det ikke kun en moralsk katastrofe, det er også en strategisk fejl.«

EU's indre marked og udfordringerne med social dumping medfører ifølge Mathiassen, at EU-landene hver især har brug for, at lønniveauet hæves i de andre lande for at kunne styrke deres egen faglige kamp.

Dennis Kristensen er enig i, at man ikke med en snuptagsløsning kan indføre danske tilstande i andre lande med organiseringsgrader på eksempelvis otte eller ti procent. Men han mener stadig ikke, at det er en farbar vej at fokusere på lovgivning og politisk indblanding:

»Det er selvfølgelig et voldsomt tigerspring, der skal til, og det kommer ikke af sig selv over en nat. Men man kan omvendt gøre sig den overvejelse: Hvad skulle motivere lønmodtagere i Sydeuropa til at være medlem af en fagforening, hvis det er parlamentet, der fastsætter deres vilkår? Vil det føre til, at man oplever en stigende organisationsgrad?«

For Jakob Mathiassen er én ting i hvert fald klart: Fagbevægelsen er nødt til at komme op med nogle nye løsninger – om det bliver udmeldelse af EU og den globale verdenshandel eller bedre internationalt fagligt samarbejde. Status quo er ikke en farbar vej. Men han er dog enig med Dennis Kristensen i én ting:

»Lovfastsatte mindstelønninger er en meget farlig vej at slå ind på. Fordi det skifter jo, hvem der er i regeringen, og med en svag fagbevægelse med få medlemmer vil det formentlig være til de blå partiers fordel.«

EUROPEAN LEFT: ET EUROPÆISK VENSTREFLØJSSAMARBEJDE

European Left er en sammenslutning af europæiske venstrefløjspartier. Enhedslisten er repræsenteret med tre medlemmer, som her forklarer, hvad sammenslutningen laver, og hvorfor den er så vigtig netop nu

Sinem Demir, Mikael Hertoft og Inger V. Johansen.

European Left er en sammenslutning af venstrefløjspartier i Europa i og uden for EU, men det er langt fra alle venstrefløjspartier, der er med. European Left er økonomisk understøttet af venstrefløjsparlamentarikere i EU-parlamentet og omfatter 42 medlems-, observatør- og partner-partier.

De seneste år har budt på stor tilbagegang for en række venstrefløjspartier i Europa. I Tyskland kom Die Linke under spærregrensen med 4,9 procent af stemmerne og fik kun 39 mandater i Forbundsagen, fordi de havde nogle kredsmandater. I Portugal har der netop været parlamentsvalg, hvor venstrefløjen gik alvorligt tilbage, efter at den stemte imod den socialdemokratiske finanslov og blev genstand for en massiv, kritisk kampagne. I Tjekkiet røg kommunistpartiet helt ud af parlamentet sammen med socialdemokratiet ved sidste valg, i Østeuropa er venstrefløjen meget lille, og i Italien er den helt marginaliseret og meget splittet.

I Spanien er der endnu en socialistisk regering, hvor Unidas Podemos, en valgalliance af især Podemos og Izquierda Unida (Forenede venstre) indgår. Men regeringen er hårdt presset, og højrefløjen vil sandsynligvis vinde næste valg.

Venstrefløjen er altså mange steder presset hårdt i defensiven.

Hvad laver European Left?

Inden for European Left er der store diskussioner, fordi partierne er politisk forskellige. Eksempelvis gik Alexis Tsiparas fra det græske Syriza ud i portugisisk presse og støttede den socialdemokratiske premierminister Costa – og undsagde

dermed sine portugisiske kammerater fra European Left, Bloco Esquerda, midt under en afgørende valgkamp.

Alligevel fungerer European Left som et forum for forskellig politisk aktivitet og udveksling af viden.

Sidste år førte European Left op til 8. marts en kampagne for polske kvinders ret til at bestemme over egen krop med sloganet #Freeabortionworldwide, som i øvrigt var et slogan, Enhedslistens repræsentanter i European Left fandt på. European Left har været drivkraft i at arrangere en stribe konferencer for venstrefløjen omkring Middelhavet (Mediterranean Conferences of the LEFT), som har givet en livsvigtig kontakt mellem blandt andet den europæiske og den arabiske venstrefløj. European Left afholder også et sommeruniversitet, i år i Aveiro i Portugal, og har en række arbejdsgrupper, hvor medlemmer af Enhedslisten deltager.

I samarbejde med tænketanken Transform, laves analyser, udgives publikationer og afholdes mange vigtige konferencer. Det er således en vigtig kilde til information om, hvad der foregår internationalt. Transform Danmark afholder en velbesøgt årlig konference, som netop har været afholdt den 12. marts.

Enhedslisten er repræsenteret i European Lefts ledelse af Sinem Demir og Mikael Hertoft, som begge er udpeget igennem deres medlemskab af Enhedslistens Hovedbestyrelse. Derudover er Enhedslisten også repræsenteret i det politiske sekretariat, hvor Inger V. Johansen sidder.

Der er kongres i European Left i Wien til december.

HER ER DE NYE REGLER FOR URAFSTEMNINGEN OM SPIDSKANDIDATER TIL FOLKETINGET

Dette års urafstemning om listen af spidskandidater til Folketinget er foregået på en ny måde. Kandidaterne skal vælge, om de vil stille op i øst eller vest, og medlemmerne har kun stemt på kandidaterne i deres eget område

URAFSTEMNING

Lisbeth Torfing, medlem af hovedbestyrelsen og forretningsudvalget

På årsmødet i 2021 blev det besluttet at ændre, hvordan urafstemningen til Folketinget foregår. Tidligere stillede man op i en samlet urafstemning for hele landet. Nu er urafstemningen blevet opdelt i to geografiske områder: øst og vest, hvor Storebælt er skillelinjen. Det betyder, at storkredsene København, Københavns Omegn, Nordsjælland, Sjælland og Bornholm hører til øst, mens Fyn, Syddjylland, Østjylland, Vestjylland og Nordjylland hører til vest. Begrundelsen for forslaget var, at særligt den vestlige del af landet skulle have mere indflydelse på hvilke kandidater, der bliver opstillet der.

12 stemmer i øst, 10 i vest

Som medlem kan man stemme på de kandidater, der er stillet op i det område, man tilhører. Så hvis man bor i område øst, kan man stemme på de kandidater, der stiller op der. Bor man i vest, kan man stemme på kandidaterne der. Medlemmer i udlandet hører som udgangspunkt til i øst, men kan vælge at stemme i vest i stedet.

Årsmødet skal vælge 22 spidskandidater til Folketinget. De 22 valgkredse er udvalgt ud fra en beregning af, hvor vi mest sandsynligt vil få nogen valgt, hvis vi får 22 mandater. Eftersom vi får flere stemmer i øst end i vest, betyder det, at der er 12 pladser i øst og 10 i vest. Det betyder, at man som medlem har 12 stemmer i øst og 10 stemmer i vest.

så der er bedre tid til at lave ændringsforslag. Samtidig er det blevet præciseret, at hovedbestyrelsens repræsentanter i kandidatudvalget ikke har stemmeret.

Selv om den vejledende urafstemning er opdelt, er resten af processen den samme: Der er ét kandidatudvalg, som udarbejder en samlet liste, der tager hensyn til en bred repræsentation, og årsmødet stemmer stadig om samlede lister, når den endelige kandidatliste skal vedtages.

Reglerne for kandidatudvalget er også blevet ændret. Tidligere afsluttede kandidatudvalget først sit arbejde med at komme med et bud på en liste i løbet af årsmødet

Ændringen betyder, at kandidater til urafstemningen nu skal vælge, om de vil stille op i område øst eller vest. Kandidater vælger selv, hvor de vil stille op, uanset hvor de bor.

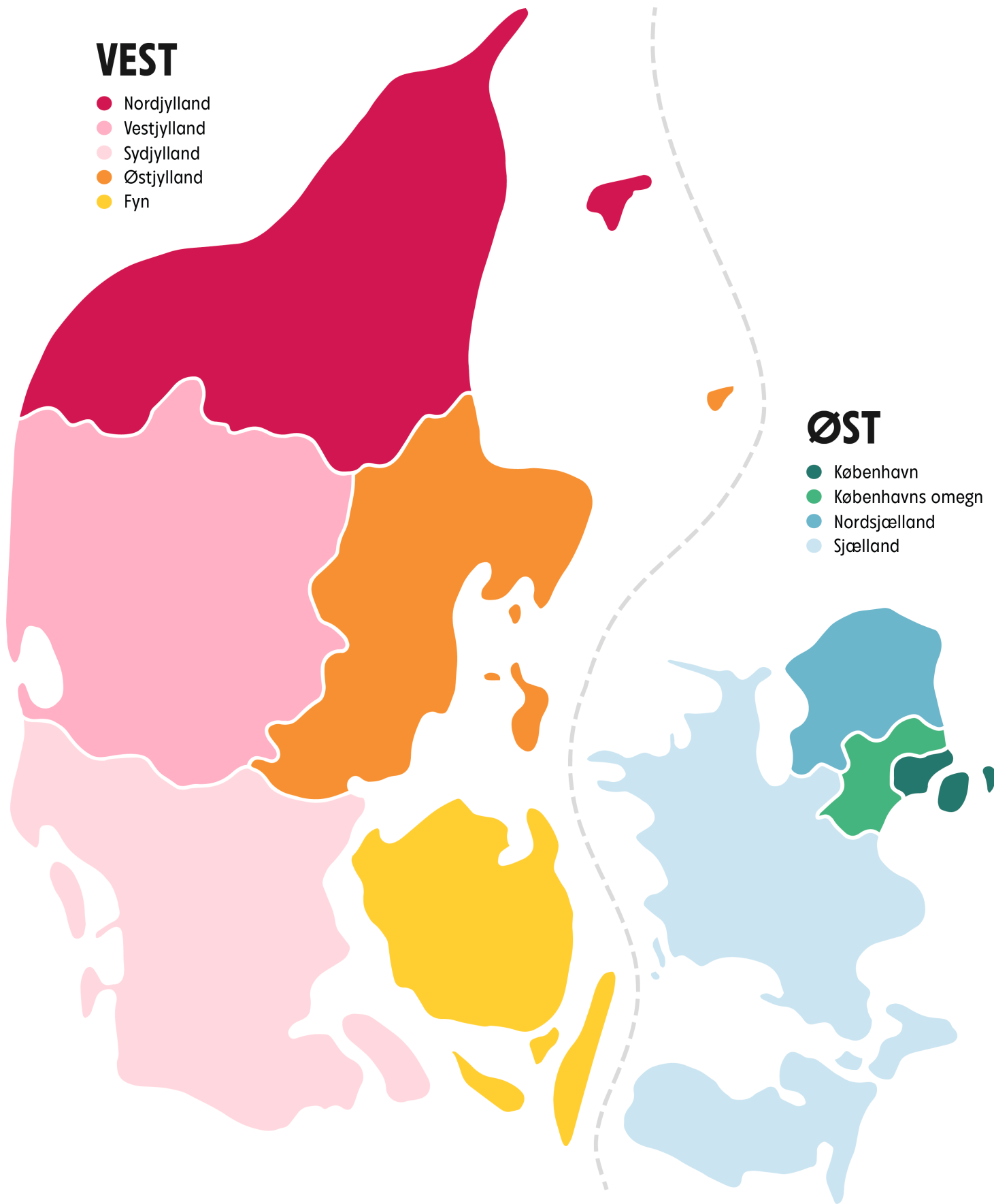
Kandidatudvalgets liste kommer tidligere

Reglerne for kandidatudvalget er også blevet ændret. Tidligere afsluttede kandidatudvalget først sit arbejde med at komme med et bud på en liste i løbet af årsmødet. Men med de nye muligheder for at mødes virtuelt er det blevet ændret. Kandidatudvalget skal derfor nu afslutte sit arbejde inden årsmødet. Det betyder, at kandidatudvalgets forslag til en liste kommer ud tidligere,

VEST

- Nordjylland
- Vestjylland
- Sydjylland
- Østjylland
- Fyn

ØST

- København
- Københavns omegn
- Nordsjælland
- Sjælland

DER ER KOMMET NY STRUKTUR PÅ ENHEDSLISTENS LANDSKONTOR

I 2021 var der problemer med det psykiske arbejdsmiljø på Enhedslistens Landskontor, hvilket blandt andet medførte et undersøgelsespåbud fra Arbejdstilsynet. Det seneste år har hovedbestyrelsen derfor arbejdet med en prioritering af Landskontorets opgaver, og der er foretaget en omstrukturering af organisationen. Rød+Grøn giver her en kort beskrivelse af processen og den nye struktur

Trine Simmel, Rød+Grøn

Før årsmødet i 2021 udviklede der sig problemer med det psykiske arbejdsmiljø på Enhedslistens Landskontor. Problemerne havde alvorlige, negative konsekvenser for arbejdsmiljøet, hvilket Arbejdstilsynet også konstaterede, da de kom på et uanmeldt besøg i april 2021.

Arbejdstilsynet gav landsorganisationen et undersøgelsespåbud om at få klarlagt vilkårene omkring det psykiske arbejdsmiljø på Landskontoret. På den baggrund blev der indgået en aftale med konsulentfirmaet Team Arbejdsliv, som er eksperter i arbejdsmiljø, om at undersøge det psykiske arbejdsmiljø. Team Arbejdsliv gennemførte en undersøgelse og kom med en række anbefalinger, som indgik i det videre arbejde. På baggrund af undersøgelsen fra Team Arbejdsliv fandt Arbejdstilsynet ikke grundlag for yderligere påbud.

Hovedbestyrelsens ansvar og ledelsesgruppen

Hovedbestyrelsen holdt et møde i slutningen af april 2021, hvor den påtog sig det overordnede ansvar for, at der er opstået arbejdsmiljøproblemer på Landskontoret. Hovedbestyrelsen vedtog derudover, at der skulle gennemføres en grundig proces for en afdækning af situationen med henblik på bedre at kunne træffe beslutninger om arbejdets fremadrettede organisering og ledelse.

I forlængelse af dette nedsatte den daværende hovedbestyrelse i maj 2021 en såkaldt ledelsesgruppe, som fik til opgave at løse arbejdsmiljøproblemerne. Forretningsudvalget besluttede endvidere at benytte ledelseskonsulenter fra Emerging til at bistå ledelsesgruppen med at kortlægge problemerne og udvikle løsninger.

Ledelsesgruppen bestod af to medlemmer af forretningsudvalget, der fik et direkte mandat fra hovedbestyrelsen og midlertidigt overtog forretningsudvalgets kompetence vedrørende ledelse af Landskontoret. Hovedbestyrelsen valgte Lisbeth Torfing og Mathilde Vinther til denne ledelsesgruppe.

Den 1. januar 2022 startede den nye sekretariatsleder på Landskontoret, Charlotte Broe, og derfor ophørte den særlige ordning med en ledelsesgruppe per 1. januar 2022.

Klare prioriteringer og omstrukturering

Da arbejdet med at afdække situationen var færdigt, fremlagde ledelsesgruppen sin plan for omstrukturering af Landskontoret for hovedbestyrelsen på et møde i slutningen af september 2021. Omstruktureringen blev gennemført ud fra en erkendelse af, at der var brug for større ændringer for at skabe et velfungerende Landskontor med et godt arbejdsmiljø. Omstruktureringen tog udgangspunkt i, at der skulle prioriteres i Landskontorets opgaver,

og at mængden af arbejdsopgaver ikke skulle blive uoverstigelig.

» Konkret betød omstruktureringen, at ledelse blev opprioriteret, så der fremover er en klarere struktur for opgavefordeling

Konkret betød omstruktureringen, at ledelse blev opprioriteret, så der fremover er en klarere struktur for opgavefordeling og mulighed for tæt opfølgning, stærkere samspil med den politiske ledelse og samarbejde og koordinering med øvrige dele af partiet. Ligeledes blev digitalisering også opprioriteret, da afdækningen viste, at der er et stort efterslæb på dette område. Der blev ligeledes omorganiseret til en ny teambaseret struktur, hvilket betyder, at der er blevet oprettet et kampagne- og kommunikationsteam, etableret et økonomi- og administrationsteam samt et bevægelses- og netværksteam.

Resultatet af omstruktureringen er, at organisationsteamet er blevet nedlagt, og kurser og træf er nedprioriteret. Derudover betød omstruktureringen, at Landskontoret arbejdede på nedsat kraft i en længere periode, mens omstruktureringen fandt sted. De

sidste dele af omstruktureringen er endnu ikke faldet endeligt på plads, men Landskontoret er på vej op i gear igen.

Teams og ansatte på Landskontoret

Som konsekvens af den nye team-baserede struktur er der også blevet oprettet et ledelsesteam, som består af sekretariatsleder Charlotte Broe, faglig leder for organisering og kommunikation, Didde Jacobsen, faglig leder for økonomi og administration, Mikael Meldstad, og Maria Strand, der er sekretær for hovedbestyrelsen og forretningsudvalget.

Det nyoprettede kampagne- og kommunikationsteam består af Maja Andersen, som er kampagnemedarbejder, Kristian Thorup, som er ny kommunikationskonsulent, Nanna Dithmer Geest, som er ny grafiker, Marianne Jensen, som er ny kampagnemedarbejder, og Didde Jacobsen, som er faglig leder for organisering og kommunikation.

Det nyoprettede bevægelses- og netværksteam består af Peter Sig Kristensen, som er kommunalpolitisk koordinator, Anders Olesen, som indtil oktober er faglig koordinator, hvorefter han går på pension, og Mads Hadberg, som er international koordinator.

» Hovedbestyrelsen holdt et møde i slutningen af april 2021, hvor den påtog sig det overordnede ansvar for, at der er opstået arbejdsmiljøproblemer på landskontoret.

Det nyoprettede økonomi- og administrationsteam består af økonomimedarbejderne Margit Rønberg og Bjarne Hejlskov Nielsen, organisationssekretær, Asbjørn Bang, som er koordinator for international samarbejde (DIPD), Christian Gorm Hansen, som er ny organisationssekretær, og Mikael Meldstad,

som er faglig leder for økonomi og administration. Derudover er Asker Fabrin rengøringsmedarbejder.

Det nyoprettede digitaliseringsteam består af Mads Laurids Petersen, som sidder med medlemssystemet, og Lars Peter Abildgaard, der sidder med IT.

Foto: Didde Jacobsen

TÆNK PÅ BØRNENE: SUF KÆMPER FOR BILLIGERE BOLIGER

NYT FRA SUF

Ayanle Farah, medlem af Socialistisk Ungdomsfront

I Socialistisk Ungdomsfront lavede vi for nogle måneder siden en plakat, der hang i flere danske byer, og som skabte en masse debat på grund af dens provokerende tegning af en nøgen kvinde. »Tænk på børnene!« blev der råbt. Men spørgsmålet er, om kritikerne og politikerne også tænker på børnene og deres fremtid, når boliger kun bliver dyrere og dyrere, og uligheden bliver større?

At have tag over hovedet er et grundlæggende menneskeligt behov, og retten til en bolig bør være en grundlæggende rettighed. Alle bør sikres en bolig, og boliger bør opføres, vedligeholdes og stilles til rådighed på demokratisk vis. En bolig er mere end bare et sted at sove. Det er et hjem, der fungerer som base for hele vores liv. Det er en forudsætning for at overleve og føle sig tryk. Under kapitalismen behandles boliger imidlertid som en vare, der kan generere profit for udlejere og spekulanter. Netop dette presser priserne op, så det er svært for rigtig mange – især os unge – at finde et sted at bo.

I Socialistisk Ungdomsfront ønsker vi en fremtid, hvor alle har mulighed for at få et sted at sove trygt om natten uden at skulle leve i elendighed. Derfor skal bolighajerne standses, og almene boliger skal gøres tilgængelige for den almene borger. Loven om nedrivning, salg og privatisering af almene boliger, også kaldet 'Ghettopakken', bygger på forskelsbehandling og racistisk diskrimination. Ingen skal frygte at blive smidt på gaden eller skubbet ud af sit lokalsamfund på grund af statsracisme.

Socialistisk Ungdomsfront ønsker en boligsektor uden for markedet, hvor boliger sælges til den pris, det koster at bygge og vedligeholde dem. Boligpriserne skal være i overensstemmelse med den gængse danskers indkomst, personer på overførselsindkomster skal trygt kunne finde et sted at bo, og studerende skal have råd til at betale for en bolig, mens de er på SU.

Derfor har Socialistisk Ungdomsfront fremsat en række krav til en ændring af det nuværende absurde boligmarked:

VI SKAL:

- Sælge grunde billigere til almene boligorganisationer
- Forbedre muligheden for, at lejere kan danne andelsforeninger
- Forbedre muligheden for, at almene boligorganisationer kan overtage private lejeboliger, hvis for eksempel bopælspligten ikke bliver overholdt
- Sætte grænser for huslejer
- Give kommunerne bedre muligheder for selv at købe, opføre og udleje boliger
- Standse nedrivning, salg og privatisering af eksisterende, almene boliger

Den 5. marts afholdt vi en demonstration for at åbne øjnene på politikerne, der stadig åbner døren for bolighajerne. Til vores landsmøde i april, som fandt sted lidt nord for Aarhus, og havde boligpolitik som tema, fik vi vedtaget en boligpolitisk udtalelse. Det er nu, vi skal sige fra, hvis vi nogensinde skal få styr på boligsituationen. ☑

Foto/Illustration: Socialistisk Ungdomsfront

RØD-GRØN UNGDOM HAR HOLDT SIT FØRSTE FYSISKE LANDSMØDE

I foråret fyldte Rød-Grøn Ungdom to år, og det fejrede vi med vores første fysiske landsmøde, hvor medlemmer fra hele landet mødtes i Roskilde for at finde nye svar på gamle udfordringer

NYT FRA RGU

Frederik Julius Dahler, medlem af Rød-Grøn Ungdom

Vi bevæger os fra den ene krise til den anden så hurtigt, at det er svært at følge med. Hvad enten det er pandemi, krig eller klimakrise, er det mere end nogensinde nødvendigt med klare, socialistiske svar.

Rød-Grøn Ungdom er stadig en ny organisation, og vi bilder os ikke ind, at vi har alle løsningerne allerede. Men vi tror på, at når vi mødes, lufter ideer og diskuterer, kan vi i fællesskab skabe politik, der er fremsynet, radikal og inspirerende – og vigtigst af alt: politik, der kan være med til at løse de enorme problemer, verden står overfor.

Altid i bevægelse

Derfor mødtes vores bevægelse af unge socialister, antiracistere og klimaktivister på Hedegårdens Skole i Roskilde i den første weekend af april, hvor vi vedtog vores politik inden for tre nye områder: arbejdsmarkedspolitik, uddannelsespolitik og asyl- og integrationspolitik. Der var store, saglige diskussioner i salen – blandt andet om særloven om ukrainske flygtninge, vores forhold til fagbevægelsen og klassekvotienter i folkeskolen – og vi er endt med et godt, gennearbejdet arbejdsprogram.

Landsmødet er også tidspunktet, hvor vi kigger tilbage på året, der er gået, og frem på det år, der kommer. Vi konstaterede, at vi med 750 medlemmer fordelt på 20 lokalafdelinger er kommet langt de sidste to år, men at vi, hvis vi skal fortsætte væksten, skal blive ved med at være i bevægelse. Vores årsstrategi – planen for det næste års arbejde – indeholder derfor målsætninger om blandt andet mere handlekraftige

afdelinger, en stærk folketingsvalgkamp, udvikling af vores internationale politik, studieture til Palæstina, Bruxelles og Sverige og meget mere. Et stort flertal valgte også på landsmødet at kaste sig helhjertet ind i kampen for at bevare forsvarsforbeholdet sammen med Enhedslisten.

Kom og vær med!

Vi sagde tak for indsatsen til det sidste års forretningsudvalg og valgte et nyt med to gengangere og seks nye ansigter. Frederik Dahler og Lasse Andersen

fortsætter og får selskab af Boel Tanzer, Marie Kjær Madsen, Markus Bech Hansen, Natasja Liv, Olivia Koefoed og Sarah Abildskov.

Hvis du er under 30 år og vil være med til at forme Rød-Grøn Ungdoms tredje leveår, så er du meget velkommen til at blive en del af holdet på rgungdom.dk/blivmedlem. Vi har brug for din hjælp til at bygge en ung forsvarsforbeholdskampagne, arrangere sommerlejr, køre jobpatrulje i sommerferien og noget af alt det andet, vi skal i gang med! 📧

Foto: Rød-Grøn Ungdom

Tilmelding er gratis. Skriv navn til:
janus.ronbach@enhedslisten.dk

Inspiration – Sammenhold – Gejst

Lørdag d. 28 Maj | Ringsted Kulturhus | 13:00-20:00

KOM TIL RØD UNGDOMSFESTIVAL

Er du ung? Er du rød? Kæmper du for klimaet? Så kom til Rød Ungdomsfestival i Region Sjælland. Alle er velkomne, uanset om man er medlem af Enhedslisten, RGU, SUF eller ikke er organiseret.

Vi ønsker at styrke ungdommens mulighed for at komme til orde i debatten. Derfor vil vi samle ungdommen i Region Sjælland og skabe den inspiration, gejst og sammenhold, som giver os kræfterne til at handle for en mere lige, grøn og retfærdig verden.

PROGRAM

- 13:00 Velkomst
- 13:15 Oplæg om fagligt arbejde
- 14:00 Pause
- 14:15 Oplæg om politisk organisering
- 15:00 Pause
- 15:15 Oplæg feminisme
- 16:00 Pause
- 16:15 Oplæg om forsvarsforbeholdet og geopolitik
- 17:00 Pause
- 17:15 Oplæg om integrationspolitikken
- 18:00 Aktion for fred i Ukraine
- 18:30 Aftensmad og fest

Festivalen afholdes i Ringsted Kulturhus lørdag den 28. maj fra kl. 13:00-20:00.

HJÆLP FOLKEBEVÆGELSEN MOD EU MED AT STILLE OP TIL EU-PARLAMENTET

Der kræves 3,5 gange så mange vælgererklæringer for at blive opstillet til EU-Parlamentet, som der gør for at blive opstillet til Folketinget. Folkebevægelsen mod EU skal indsamle 70.635 vælgererklæringer for at kunne blive opstillet til EU-parlamentet.

Du kan hjælpe Folkebevægelsen mod EU med at komme på stemmesedlen igen ved at igangsætte og bekræfte din vælgererklæring. For at sende en vælgererklæring skal du gå ind på vaelgererklæring.dk, trykke 'start her', derefter 'Europa-parlamentsvalg' og 'Folkebevægelsen mod EU'. Derefter trykker du 'Igangsæt vælgererklæring' og logger ind med enten NemID eller MitID og igangsætter din vælgererklæring.

En vælgererklæring er først gyldig, når man har bekræftet den efter syv dage. For at bekræfte, skal man bare logge ind på siden og trykke 'bekræft vælgererklæring'.

BOLIGPOLITISK MØDE I RANDERS

8. OKTOBER 2022

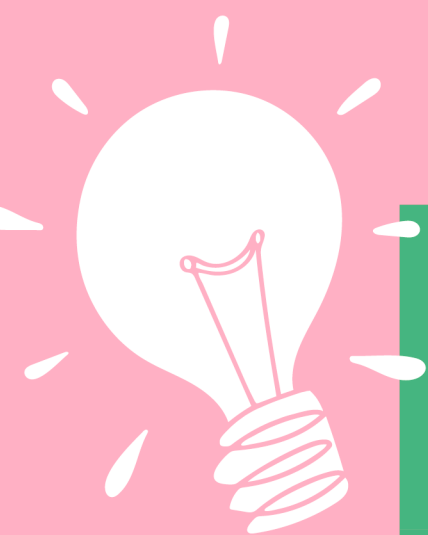
Hvis du er interesseret i boligpolitik og det arbejde, Enhedslisten laver på dette område, så skriv til landskontoret og bed om at blive medlem af Boligpolitisk Udvalg (BPU). Du vil blive indbudt til vores seminarer og modtage information om udvalgets arbejde. Vi kan altid bruge nye aktive i arbejdet, da der er masser af opgaver.

Søg efter 'Enhedslisten - Boligpolitisk gruppe' på Facebook, og bliv medlem af vores lukkede gruppe.

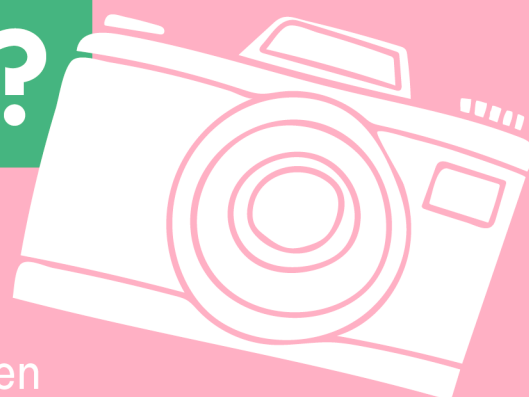
Du kan se partiets nye boligpolitiske program som vedtaget på sidste årsmøde her: <https://bpu.enhedslisten.dk/hvad-mener-vi/>

Med kammeratlig hilsen

Peter Ussing, kontaktperson for BPU.
peter.ussing@gmail.com

VIL DU VÆRE MED TIL AT SKABE FREMTIDENS RØD+GRØN?

Rød+Grøn overgår i 2022 fra at udkomme næsten en gang om måneden til at udkomme kvartalsvis. Det kommer til at få konsekvenser for sammensætningen og formålet med bladet, og i den sammenhæng ønsker vi at udvide redaktionen, så vi kan få en større mangfoldighed af stemmer og ideer.

Hvis du kunne tænke dig at blive en del af redaktionen, så send et eksempel på en til to artikler, du har skrevet, og nogle ideer til nye formater til bladet til mailadressen: kristian.thorup@enhedslisten.dk

Medlemstal

Enhedslisten havde den
7. april 9.004 medlemmer.

KULTURSTAFETTEN

VENSTREFLØJ UDEN ARBEJDERKLASSE

Provokerende bog af tysk venstrefløjspersonlighed hævder, at en moraliserende venstrefløj har tabt forbindelse til arbejderklassen

Steen Gottlieb, aktivist på netmediet Solidaritet.dk

Store dele af USA, Frankrig, Polen, Italien, Ungarn og Englands arbejderklasser har længe været på march. Bare i den helt forkerte retning – nemlig mod nationalkonservatisme, klimabestemt nægtelse og højrepopulisme. Og lige så længe har venstrefløjen taget afstand, protesteret, krævet anstændighed, krummet tæer og peget fingre. Men desværre uden den helt store succes.

Måske har den måde, man har forsøgt at bekæmpe højrepopulismen, været forkert. Måske har den i virkeligheden bare gjort ondt værre?

Hvis man spørger det tyske forbundsmedlem, Sahra Wagenknecht, fra die Linke, bliver svaret entydigt »Ja, i den grad!« I sin nyligt oversatte bog 'De selvretfærdige – Mit modsvar – for fællesfølelse og sammenhold' uddeler hun tørre tæsk til hele den tyske venstrefløj, som den viser sig særligt i hendes eget parti og hos de Grønne. Med indædt vrede går hun løs på sine egne politiske venner. De anklages for at have tabt forbindelsen til den klasse – arbejderklassen – som i hvert fald die Linke hævder at repræsentere. Efter Wagenknechts mening er venstrefløjen forfaldet til en moraliserende samfundskritik, som mest er optaget af at lægge afstand og selv fremstå som korrekt og moralsk uangribelig.

Rammer også Enhedslisten

Nu er der jo ikke noget galt i at sætte etiske standarder for ens politiske orientering. Slet ikke. Men den måde, det alt for ofte bliver gjort på, kommer til at virke ekskluderende. Den måde, venstrefløjen taler om eksempelvis indvandring og flygtninge kommer ifølge Wagenknechts til at virke nedværdigende og som en hån mod dem, der tænker på en anden måde.

Wagenknecht påpeger, at den måde, venstrefløjen fører sig frem på, først og fremmest har appel til personer med lange uddannelser og adresser i storbyerne. Man kunne indskyde, at det er ganske

det samme med Enhedslisten herhjemme, hvilket partiet også er på vej til at erkende som et problem.

Vand på Vermunds mølle

Under læsningen er jeg dog flere gange blevet godt irriteret over, at forfatteren ikke er mere præcis i sin argumentation, og at hun ikke bedre dokumenterer sine påstande. Men mine tanker er i meget høj grad kommet ind i nye, inspirerede baner.

Tænk lige på denne pointe: Vi råber »Racister! Sexister! Islamofober!« efter dem, der sætter skel efter etnisk, kønsmæssigt eller religiøst tilhørsforhold. Men i samme øjeblik, man råber i retfærdig harme, kommer man selv til at sætte et nyt skel: Mellem os, der ved, hvad der er rigtigt, og de andre, der er moralsk forkerte.

Hvad tænker dem, der bliver kaldt racister, sexister og islamofober, når de hører disse ukvemsord? Tja, de holder nok ikke op med at være racister, sexister eller islamofober, bare fordi der bliver råbt efter dem. Måske tænker de: »Så stemmer jeg hellere på Pernille Vermund. Hun vil måske tilgodese de rige, men hun har aldrig talt ned til mig«.

De problematikker, Sahra Wagenknecht rejser, handler således lige så meget om Danmark som om Tyskland. 🇩🇪

